

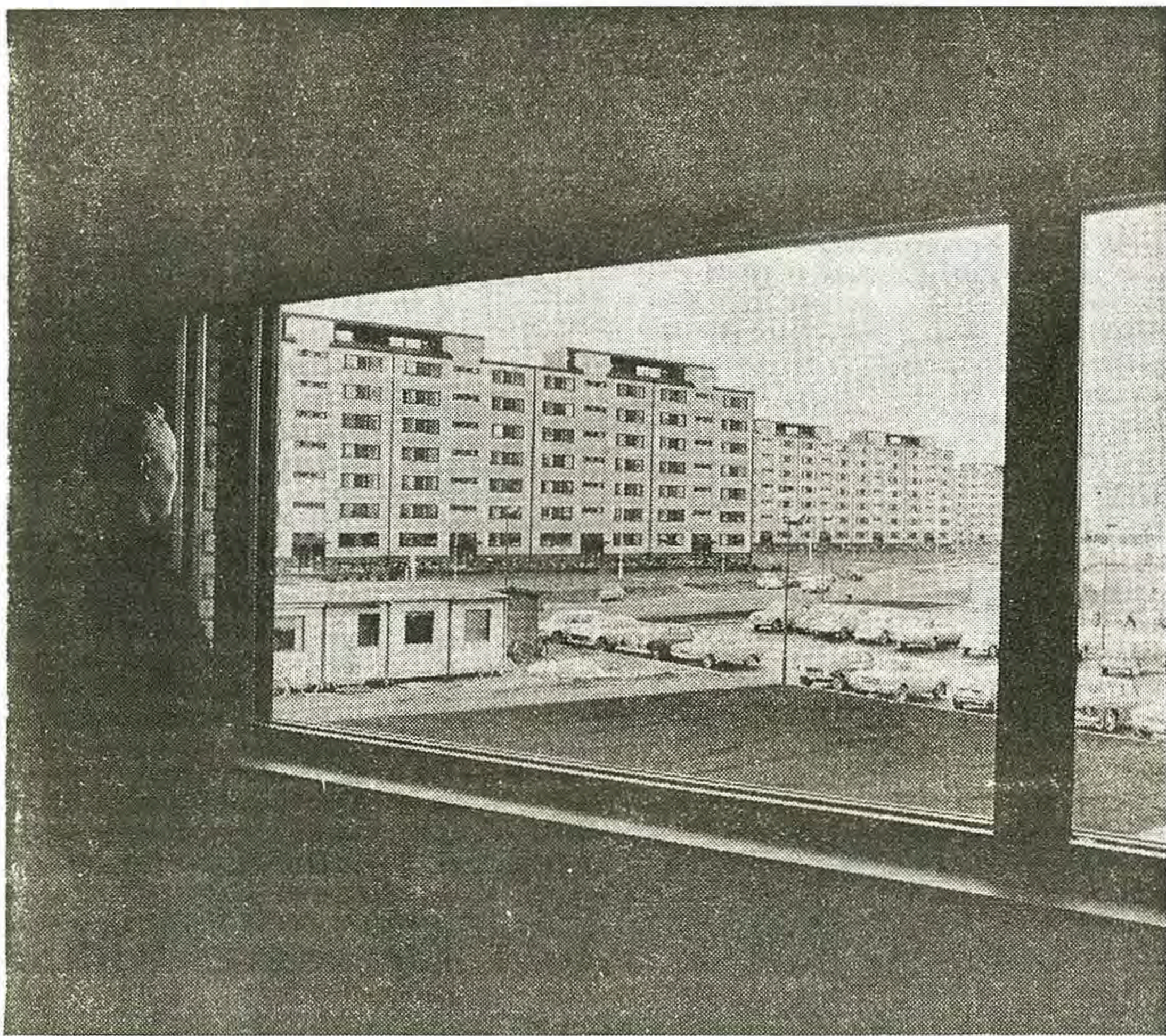
PORIN KIRKKOSANOMAT

N:o 4

Joulunumero

1973

TELJÄ SAI MONITOIMIKIRKKONSA

Teljän seurakunnan uusi seurakuntakeskus palvelee sijaintinsa puolesta ennen kaikkea Uudenkoiviston, Impolan ja Koivulan asukkaita. Mainittujen kaupunginosien väkiluvun on arvioitu tämän vuosikymmenen aikana kasvavan kaksinkertaiseksi. Seurakunnassa on tällä hetkellä yli 25.000 asukasta, joista kyseisellä alueella asuu lähes 30 %. — Kuvan näkymä Koivistonpuistikoon avautuu seurakuntakeskuksen toisessa kerroksessa sijaitsevasta kerhohuoneesta.

Porin Teljän seurakunnan uusi kirkko ja työkeskus otettiin käyttöön tuomiosunnuntaina. Päivän kuluessa seurakuntakeskukseen kävi tutustumassa ihmisiä satamäärin.

Ennen kirkon vihkiäispäivää keskustelimme kahden nykyisen ja kahden tulevan seurakunnan jäsenen kanssa työkeskukseen kohdistetuista odotuksista, seurakuntatyön vaikeuksista ja eräistä ajankohtaisista kirkollisista kysymyksistä.

Huomattava osa työikäisistä ihmisistä on seurakuntayhteydessä lähinnä lastensa välityksellä, maksaa kirkollisveronsa kiinnittämättä niihin suurtaakaan huomiota ja esittää enimmäkseen rakentavaa arvostelua kirkon toiminnasta.

Kaikki haastateltavamme edustivat mielipiteiltään tätä kaiketi suurinta seurakuntalaisten joukkoa, vaikkei siihen tieteen tahtoon pyrittykään.

Lisää vapaa-ajan toimintaa lapsille ja nuorille

Heikki, Raija, Eeva ja Leena Tokiloiden tytöillä on jo entuudestaan vielä toistaiseksi Keski-Porin seurakunnan jäseniä, mutta yleensä Koivulan ja Uuden-Kun he ensi vuoden puolella pääkoiviston alueen lapsilla niitä on sevätkä muuttamaan uuteen kotiin hyvin vähän. Raija Tokila opettaa Tuohipolulle, heistä tulee teljäläisiä.

— En oikeastaan ollut aikaisemmin pohtinut tekeillä olevan kirkon vaikutusta omaan perheeseemme, ennen kuin Teljän seurakunnan naistyötoimikunta aloitti varojen keruun rippialboja varten. Vasta silloin tulin ajatelleeksi, että meidänkin molemmat tyttäremme todennäköisesti pääsevät rippile juuri tässä uudessa kirkossa, kertoi Raija Tokila.

Jatkuu keskiaukeamalla.

Viiden viran mies Ahlaisista

Ahlaisten seurakunnassa on työvoimakysymys ratkaistu yksinkertaisesti: on kirkkoherra, kanttori ja Toivo Mäkinen. Tämän monitoimimiehen osalle lankeavat ne sananparresta tutut 'viisi virkaa ja kuusi nälkää'. Pari vuotta sitten suntiovahtimestari - haudankaivaja-haudausmaanhoitaja-kellonsoitaja Toivo Mäkinen, 53, vastasi myös seurakunnallisesta nuorisotyöstä Ahlaisten nuorisevan polven parissa.

Kuudennesta 'virastaan' luopumista Toivo Mäkinen perusteli siten, että kun ikää karttuu, ei mitenkään yksi mies jaksakaan ikinä kaikkea tehdä.

— Kun päivän tuolla ulkosalla paiskii tosissaan töitä, hakkaa vaikka rautakangella jäistä maata, niin illalla jo mielellään tekee jotain muuta kuin askaroi poikien kanssa.

Joskus saattoi yhtenä kerhoiltaan olla poikia kooilla parikymmentäkin, tosin sanoen kerhohuone oli tupaten täynnä. Tunnin määrää alka venyi taas useimmiten kahdeksi.

Työmäärän lisääntyessä on tietysti apu-voimaakin annettu tarpeen mukaan, joten virkojen edelleen väheneminen on todennäköistä.

Seurakuntaelämä tuttua

Toivo Mäkinen on ollut Ahlaisissa seitsemättä vuotta. Tullessaan seurakunnan palvelukseen hän sai kirkkoherralta evästyksi neuvon: "Kunhan sen verran ruohoja niität hautausmaalta, ettei pappi jää takiaisiin vaatteistaan kiinni".

Vaikka Mäkinen oli ollut entisen kotipaikkakuntansa Tyrvään kirkkoneuvostossa kahdeksan vuotta ja seurakuntaelämä oli tuttua, ei hän toki ollut koskaan hautoja kaivanut, saatikka hoidellut kukkia ja muita istutuksia. Puutarhasioissa Mäkinen luottaakin vaimonsa Martan ammattitaitoon:

— Ei riitä se, että vaimo on oikea käsi, hän on molemmat kädet!

— Haudankaivuuseen on jo näiden vuosien aikana ehtinyt siinä määrin tottua, samoin kuin muihin töihin, että ne menevät jo niin kuin käsi hihaa myöten. Mikä tällä haavaa eniten teettää töitä, on hautojen laudoittaminen. Kun hautaa on kaivettu jonkin matkaa ja hiekka alkaa valua, on se laudoitettava useasti jo puolesta metrillä. Kun hautaus on ohi, ensimmäinen työ on kiskoa laudat pois. Se on lämmintä puuhaa.

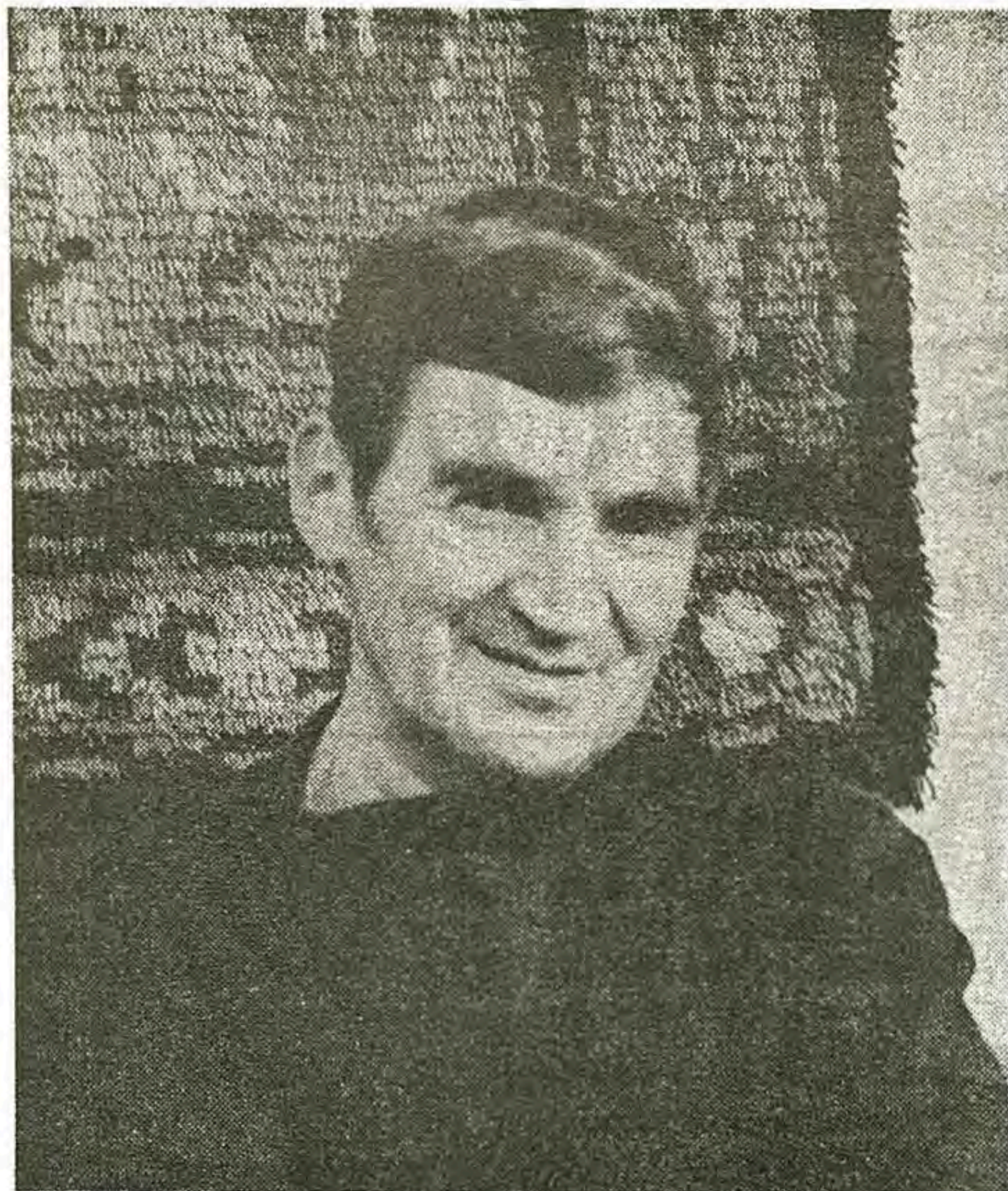
Kirkkomaa on Ahlaisissa monin paikoin hyvin kivistä. Toivo Mäkinen muisteli muutama vuosi sitten vaimonsa kanssa kalvaneensa yh-

tä puolentoista metrin hautaa kolme päivää, kun kivinen ja savinen maa oli umpijäissä.

Jatkuu sivulla 2.

Kirkko ja tapuli ympäröityineen ovat osa Toivo Mäkinen laajaa työkenttää.

Toivo Mäkinen on ollut Ahlaisten seurakunnan palveluksessa seitsemättä vuotta. Sitä ennen hän ehti tutustua useiden vuosien ajan seurakuntalaisten elämään Tyrvään kirkkoneuvoston jäsenenä.

Viiden viran mies...

— Haudankaivuu on kaikistelempikin alkanut käydä niin ras-kaaksi, että jos siitä pääsisin eroon, sanoisin kiitoksen ylös- ja alaspäin. Terveys kun ei enää ole kaikkein parhaita.

Surevan ihmisen kohtaaminen vaikeata

Ahlaistaiset ovat ehtineet tulla Mäkiläiselle jotakuinkin tutuiksi. Kaikkien nimiä tietysti on mahdotonta muistaa, mutta mistä päin kukin on kotoisin, siitä Mäkinen on melko varmasti selvillä.

— Ahlainen on laaja alue: Pirttijärven perille on matkaa kaksikymmentä kilometriä, Kellahdelle tuonne Söörmarkun rajoille on sama mokoma toiseen suuntaan, joten kyllä täällä tonttia riittää.

— Vaikeinta tässä työssä on ih-

misten kohtaaminen sinä tilanteessa, kun jonkun kuolleelle omaiselle on etsittävä hautapaikkaa. Siinä tulee usein miettiä, kuinka olisi parasta menetellä, ettei vahingossakaan pahoitaisi asianomaisen mieltä. Sitä tällainen 'konetyyppi' saattaa pahaa tarkoittamatta sanoa joskus jotain vähemmänkin sopivaa.

Tunnustavia kristittyjä

— Silloin kun me tuon Martan kanssa menimme naimisiin, me pyysimme Jumalalta — me kun haluamme tunnustaa kristillisyytemme — että pääsisimme seurakunnan työhön ja saisimme olla lähellä Jumalaa. Tässä vaiheessa näyttää kuitenkin siltä, että vanha mies maltaa jo kohta seurakuntatyöstä luopua.

Mäkiä etsiskelevät itselleen

paikkaa, jossa voisivat vanhuutensa päivät viettää. Seurakuntatyön jättäminen ei heidän kohdallaan kuitenkaan tarkoita sitä, että yhteydet seurakuntaan katkeaisivat.

— Jos saamme oman huushollin, niin meillä pidetään siellä pyhäkoulu, seurat ja kerhot, ja meillä todistetaan omasta uskosta. Mitä seurakuntayhteys sitten onkin, niin minun mielestäni ensimmäinen ehto on se, että työntekijöiden välillä vallitsee keskinäinen rakkaus, ja seurakuntalaisilla muiden mukana. Jos se alkaa rakoilla, silloin eivät kaikki asiat ole kohdallaan.

Suntio hoitaa kirkossa käytännön toimet

Ahlaisten seurakunnan suntio aloittaa sunnuntaina työpäivänsä puoli yhdeksän paikkeilla. Varsinaisia suntion tehtäviä ovat jumalanpalveluksen valmisteluun liittyvät toimet: kirkon ovet on avattava, lämpö tarkistettava, numerot pantava virsitauluun. Kun pappi saapuu hiukan ennen kymmentä, on kaiken oltava valmiina. Saarnan jälkeisen virren aikana suntio kantaa kolehdin. Aikaisemmin kolehtirahat oli laskettava heti ja kirjettava kuittivihkoon, nyt ne toimitetaan lippaassa pankkiin laskettaviksi tavallisesti jo seuraavana arkipäivänä.

Monitoimimies järkeistää työtään

Mutta ennen kuin suntio-Mäkinen pääsee näiden töiden pariin, hoitaa kellonsoittaja-Mäkinen huomenkellojen soiton yhdeksän aikaan, papinkellojen soiton puoli kymmenen aikaan ja hieman ennen kymmentä on vuorossa niin sanottu yhteensoitto Jumalanpalveluksen päätyttyä soivat vielä yhdet kellot.

Ahlaisten kirkon tapulissa on 62 askelmaa. Toivo Mäkinen kertoi ennen pitkää kyllästyneensä juoksemaan kahdeksan kertaa päivästä niitä ylös ja alas, ja ruvenneensa työstä tehden miettimään, millä tavoin asiaa voisi auttaa. Mäkinen haki kaupasta tarvikkeita ja veti

Kaiken keskeltä kuuluu:

"Minä olen tullut, että heillä olisi elämä ja olisi yltäkylläisyys." Joh. 10:10

Aineellinen yltäkylläisyys saavuttaa huippunsa juuri tähän aikaan vuodesta. Saat miltei mitä tahansa mainosten ja tarjousten mukaan. Raha pyörittää onnea ja menestystä mukanaan. Ihminen ei elä kuitenkaan yksin leivästä. Kaiken keskeltä kuuluu Jeesuksen Kristuksen ääni: minä olen tullut, että heillä olisi elämä ja olisi yltäkylläisyys.

Jeesuksen antama elämä on iankaikkista elämää hänessä kokonaan, ehdoitta. Rauhaa, iloa, voimaa, rakkautta, nöyryyttä, kärsivällisyyttä. Näitä ei maailma sinulle anna kaikesta ylenpalttisuudesta huolimatta. Nämä päin vastoin erottavat sinut maailmasta, niin kuin Jeesuksen pyhä tahto onkin, sillä molemmille sinä et yhtäikaa voi kuulua, Jeesukselle ja maailmalle.

Jos kuulumisessasi Jeesukselle on yksikin mutta, olet jo silloin maailman virran virovissä. Sinä et omalla voimallasi kykene tekemään itseäsi rakas-

tavaksi, vahvaksi, kärsivälliseksi, nöyräksi. Niin hyvä kuin haluaisitkin lähimmäisillesi olla, se ei onnistu, jos tiesi ei kulje Jeesuksen ristin kautta. Vain Jeesuksen veri voi sinut puhdistaa niin, että hänen elämänsä ja sinun elämäsi ovat yhtä. Silloin sinunkin elämästäsi voi puhua todella elämästä.

Jeesuksen antama yltäkylläisyys on toista, mitä mainosmiehet tarkoittavat. Ei Jeesus lupaa seuraajilleen helppoa tietä. Vain maailma on omien sanojensa mukaan löytänyt oiketien onneen. Raamattu kehottaa sinua tässäkin asiassa toimimaan selkeästi ja johdonmukaisesti: "Etsikää ensin Jumalan valtakuntaa ja hänen vanhurskauttansa, niin kaikki tämä teille annetaan." (Matt. 6:33) Kaikki muu toissijaiseksi! Luota lu- jasti Jeesuksen lupaukseen ja jättäyty yksin hänen armonsa varaan, niin sinä saat todellisen elämän ja todellisen yltäkylläisyyden.

Kirsti Alen

narut ylhäältä alas asti.

— Luukut on tetysti avattava ja suljettava, sitä ei voi -älttää, mutta ne kuusi reissua ainakin jää tekemättä turhanpäiten. Alkoihan se edestakaisin kulkeminen käydä jo jalkoihinkin.

Kun Ahlaisten kirkkoa maalattiin, kehitti Mäkinen mielessään virsitauluunkin sopivaa lankaviritystä. Taulu on joka jumalanpalveluksessa kerran käännettävä, ja kuten Mäkinen asiari ilmaisee: — Aina tarvitsee käydä itseään ihmisiille näyttämässä...

Tämä 'rationisointiyritys' päättyi kuitenkin lyhyeen. Kirkkohallintokunnan silloinen puheenjohtaja oli asiasta toista mieltä: "Se kuuluu täällä Ahlaissa olla sillä lailla, että suntio käy sen taulun kääntämässä, eikä siihen mitään keksintöjä tehdä".

Porin seurakunnat ovat päättäneet järjestää yhteisen, laajan evankelioimisaktion loka—marraskuussa 1974. Aktion tarkoituksena on kouluttaa seurakuntien työntekijöitä henkilökohtaiseen evankelioimistyöhön sekä viedä hyvää sanomaa Jeesuksesta mahdollisimman monelle porilaiselle. Aktion aikana tehdään kotikäyntityötä, laitosvierailuja ja järjestetään yleisökokouksia. Kirkkovaltuusto myönsi 26 9 aktiota varten 32.000 markan määrärahan ensi vuoden talousarvioon. Aktion suunnittelun ja valmistelun hoitaa 7-jäseninen toimikunta alajaostoineen.

Kirkolliskokousedustaja Juhani Linkola:

Parempi kuunnella kuin puhua

Eräänä viime lokakuun aamuna oli Päivän Tunnustuksen tekstinä seuraava Vanhan testamentin Sananlaskuista otettu kohta: "Missä on paljon sanoja, siinä ei syntyä puuta; mutta joka huulensa hillitsee, se on taitava." Tämä muistuttakoon meitä siitä, ettei kirkolliskokouksenkaan asioita aina hoideta parhaiten puhumalla, vaan kuuntelemalla.

Jokaisen on otettava mielessään kantaa

Kirkolliskokouksessa käytävän keskustelun perustana ovat aina-kin täysistunnoissa joko ennakolta laaditut asiakirjat lausuntoineen tai kokouksen aikana vallokkunnissa suurella työllä aikaansaadut mietinnöt, jotka saattavat olla jopa kymmenien sivujen mittaisia. Kun kokousedustajat saavat vallokkunnan painetun ehdotuksen, saattaa käydä niin, ettei siitä synny edes keskustelua. Ehdotus hyväksytään yksimielisesti. Jos taas asiasta on eri näkemyksiä tai vallokkunta ei ole tuonut eslin jotain olennaisesti asiaa selventävää tai siihen vaikuttavaa seikkaa, niin "puhemyly" alkaa pyöriä.

Joskus käytetään yhdestä ainoasta lakipykälästä jopa yli 30 puheenvuoroa. Tilanne saattaa muo-

dostua sellaiseksi, että välillä on yleensäkin veisivät ratkaisua puhujan haluamaan suuntaan. Asianomainen voi yhtä hyvin käyttää puheenvuoron, joka havahduttaa toiset vastustamaan ehdotusta. Kun on kysymys kirkolliskokouksesta, saamme kuitenkin uskoa ja toivoa, että siellä käsiteltävät asiat ovat "isommissa kädessä" ja silloin voi tällainenkin puheenvuoro olla paikallaan.

Kirkolliskokousasiat ovat "isommissa kädessä"

Jos siis joutuu — kuten minua nyt on pyydetty — miettimään, jalko jokin puheenvuoro mahdollisesti pitämättä, on kai ajateltava lähinnä kokouksessa tehtyjä päätöksiä: olisiko jokin päätös voinut olla parempikin tai jopa muuttua kokonaan toiseksi, jos olisi käytänyt puheenvuoron tai pitänyt käyttämäni harkitun puheenvuoron. Viimeksi mainittuun on tietysti aina pyrittävä, mutta itse pääkysymykseen on helppo vastata. Tuskinpa jäi käyttämättä sellaista puheenvuoroa! Ensiksi-

kin, huipputerävissä joukossa meikäläinen tuntee itsensä varsin yksinkertaiseksi, siis juuri siksi mitä todellisuudessa on, ja toiseksi, en ole aivan vakuuttunut siitä, että kaikki puheenvuorot

yleensäkin veisivät ratkaisua puhujan haluamaan suuntaan. Asianomainen voi yhtä hyvin käyttää puheenvuoron, joka havahduttaa toiset vastustamaan ehdotusta. Kun on kysymys kirkolliskokouksesta, saamme kuitenkin uskoa ja toivoa, että siellä käsiteltävät asiat ovat "isommissa kädessä" ja silloin voi tällainenkin puheenvuoro olla paikallaan.

Jaarituksille ei ole aikaa

On syytä muistaa, että kirkolliskokous ei ole sellainen tilaisuus, jossa suuria periaatteellisia kysymyksiä voitaisiin ratkaista retorisilla tehokeinoilla, siis loistella puhetaidolla, ja siten kerätä pisteitä ja kannatusta. Onneksi ei ole näin! Kerrotaan ihmisistä, jotka kuullessaan oman äänensä hurmi-

oituvat sellaiseen autuudentunteeseen, etteivät osaa puhumistaan enää lopettaa. Tällaisia ihmisiä ei tapaa kirkolliskokouksessa: jos sinne joku sellainen eksyisi, niin tuskinpa hän lähtisi sieltä ystäväjoukko ympärillään.

Turussa tehdään kuukauden aikana niin paljon työtä, ettei aikaa ole jaarituksille. Useissa asioissa tiedetään tavoite jo ennakolta, ja kun valiokunta on saanut ehdotuksensa valmiiksi, niin voimat keskitetään ennemminkin tämän kysytyn ehdotuksen edelleen hionneseen ja parantamiseen kuin sen mitätöimiseen. Työssä, jossa kynnäpäättätkä ei tarvita eikä saa olla, ja jossa sen sijaan tarvittaisiin aina entistäkin herkem- pää omaatuntoa, on tärkeää, että kristitty rakentaa ratkaisunsa Raamatun luomalle perustalle. Samoin on kai luonnollista, että osallistuminen seurakunnan toimintaan ja hallintoon on suureksi avuksi asioiden ymmärtämisessä.

Kaikki nerokas on yksinkertaista

"Ahaa, noihan se onkin!" -elämyksen kokeminen on aina silloin hauskaa, kun kohtaa asian, johon ei itsekään usko löytyvän muuta kuin huonon ratkaisun. Koin jota-kin tällaista, kun käsiteltävänä oli ohjeiden antaminen siitä, miten ensi keväänä uusittuun ja uusi- muotoiseen kirkolliskokoukseen edustajia valittaessa noudatetaan — mikäli tarve vaatii — suhteellista vaalitapaa. Kokematon kun

olen, niin otaksuin ilman muuta, että valitsijat joutuvat muodostamaan eri ryhmittymiä, jotka sitten katselisivat toisiaan "vähän noin niin kuin aidan takaa". Tällaisessa tilanteessa saatetaan tehdä suuria virheitä ja voidaan viikoilla täysin aiheettomasti, jopa luoda eripuraisuutta. Kirkolliskokous ratkaisi asian siten, että vaalin alkaessa ei valitsijaryhmittymiä muodosteta, vaan "kukin valitsijamies merkitsee vaalilippuunsa enintään niin monen ehdokkaan nimen kuin hiippakunnasta on valittava maalilkoedustajia kirkolliskokoukseen" ja "vaalilippuunsa oleville annetaan äänit siten, että ensimmäisenä mainittu ehdokas saa 1 äänen, toisena mainittu 1/2 ääntä, kolmantena mainittu 1/3 ääntä jne."

Kun näiden rivien lukijain joukossa on varmaan hyvinkin kokeneita vaalimenetelmien ja -järjestelmien erikoistuntijoita, niin tehty ratkaisu saattaa herättää monenlaisia pohdintoja. Niin tapahtui kirkolliskokouksessakin. Päätös oli kuitenkin yksimielinen, ja ainakin omassa päässäni pyöri ajatus "kaikki nerokas on yksinkertaista". Tällä tavoinhan on muissakin vaaleissa — lukuunottamatta yleisiä valtuusto- ja neuvostovaaleja, joista on nimenomaan set lakisäännökset — mahdollisuus noudattaa suhteellisuutta ja oikeudenmukaisuutta, silti liian eriytymättä. Tämä olisikin kirkon ja sen tehtävien kannalta onnellista.

Seurakunnan vakinaiset papit ja kanttori-urkurit valitaan välittömällä vaaleilla

Äänioikeutetut seurakunnan jäsenet ovat jo vanhastaan saaneet välittömällä vaaleilla valita seurakunnan vakinaiset papit, sis kirkkoherrat ja kappalaiset, sekä kanttori-urkurit. Kirkolliskokouksessa on aina silloin tällöin — viimeksi tänä syksynä — harkittu siirtymistä näiden työntekijöiden valinnassa välillisiin vaaleihin, mutta toistaiseksi on seurakunnallinen itsemääräämisoikeus välittömien vaalien muodossa säilynyt ennallaan. Koska Porin seurakunnissa on lähitulevaisuudessa tiedossa mainittuja vaaleja, kerrotaan seuraavassa lähemmin niihin liittyvistä asioista.

Vaalisijasta ja vaalinäytteestä

Mikäli haettavana olevaan papin tai kanttori-urkurin virkaan on ilmaantunut vain yksi hakija, julistetaan virka uudelleen haettavaksi. Ellei tällöinkään ilmaannu lisähakijoita, ei vaalia suoriteta lainkaan, vaan ainut hakija saa virkaan valtakirjan. Mikäli virkaa on hakenut kaksi tai useampia hakijoita, asettaa tuomiokapituli heistä enintään kolme taitonsa ja ansionsa puolesta etevintä vaalisijalle. Kanttori-urkurin viran hakijoista saa kirkkoneuvosto antaa lausuntonsa ennen vaalielehdotuksen tekemistä. Edelleen tuomiokapituli määrää, milloin vaalisijalla olevat papit pitävät vaalisiaarnansa toimien samalla liturgina tai — kanttori-urkurin vaalin ollessa kyseessä — milloin hakijat suorittavat vaalinäytteensä toimien jumalanpalveluksessa kanttori-urkurina. Seurakuntalaisilla on

täten mahdollisuus tutustua hakijoihin osallistumalla jumalanpalveluksiin, joissa virkaa hakeneet antavat vaalinäytteensä. Tietysti voi aina kysyä, pääsevätkö seurakuntalaiset perille hakijan sopivuudesta viran moninaisiin tehtäviin pelkän vaalinäytteen perusteella. Papin ja kanttorinkin vaaleihin liittyy monesti niin paljon kielteisiä piirteitä, että hakijoiden kannalta välillisiin vaaleihin siirtyminen olisi peräti toivottavaa.

Vaalitoimituksen ajankohdasta

Määrätessään vaalisiaarnan tai -näytteen antopäivät peräkkäisiksi sunnuntaiksi tuomiokapituli määrää samalla vaalin toimitettavaksi viimeistä vaalisiaarnapäivää seuraavana sunnuntaina. Myös vaalin toimittava pappismies on tuomiokapitulin nimeämä. Vaalitoimitus pidetään kirkossa välittömästi päiväjumalanpalveluksen päätyttyä. Viimeisenä vaalisiaarnapäivänä luettavassa kuulutuksessa ilmoitetaan, minä aikana äänioikeutetut saavat äänestää. Suuremmilla paikkakunnilla äänestys voi tapahtua paitsi vaalisunnuntaina myös seuraavana maanantaina. Vaalitoimituksesta ilmoitetaan yleensä kirkko-kuulutuksen lisäksi myös sanomalehdissä.

Vaalilippusta

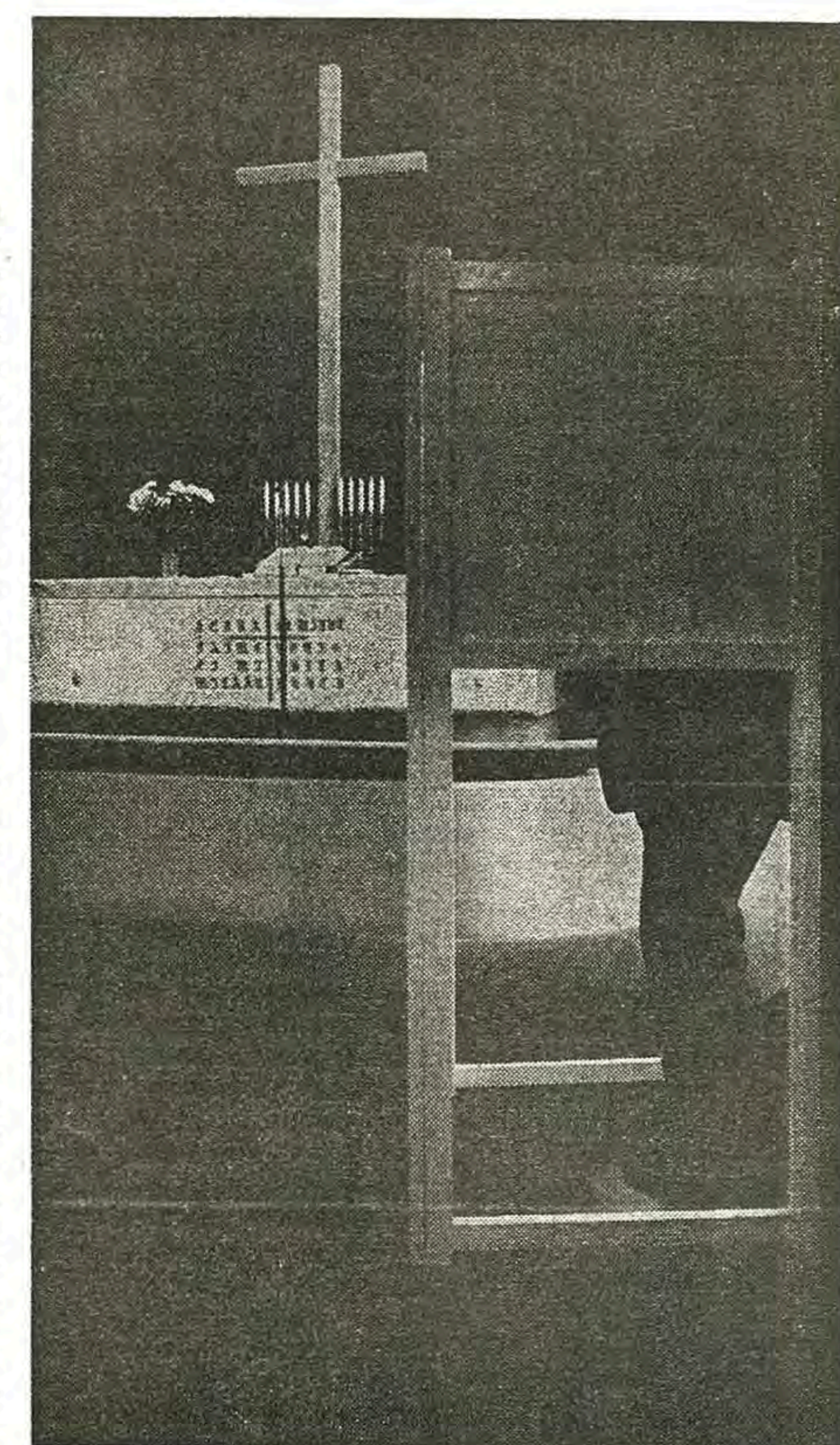
Äänestyksessä käytetään vaalilippua, johon on valmiiksi painettu jokaisen vaalisijalle asetetun ehdokkaan nimi, virka-asema ja kotipaikka kukin omaan sarakkeeseensa. Jos pappin virkaan on ollut enemmän

kuin kolme pätevää hakijaa, on vaalilipussa vielä yksi tyhjä sarakke. Äänioikeutetulla seurakunnan jäsenellä on nimittäin oikeus pyytää vaalitoimituksessa neljänneksi ehdokkaaksi sellaista hakijaa, joka ei ole saanut vaalisijaa. Jos esitettyä pyyntöä kannatetaan ja hakija todetaan virkaan päteväksi, voivat seurakunnan jäsenet äänestää neljättä vaaliehdokasta ja antaa varmuuden vuoksi äänen myös jollekulle vaalisijoilla olevista ehdokkaista.

Vaalitoimituksesta

Äänestäjä hakee vaalitoimittajalta tai vaaliavustajalta vaalilipun. Äänestyskopissa hän vetää selvästi näkyvän viivan siihen vaalilipun sarakkeeseen, jossa on hänen sopivaksi katsomansa ehdokkaan nimi. Jos äänestäjä tahtoo antaa äänensä papinvaalissa neljänneksi pyydetylle ehdokkaalle, on hänen kirjoitettava sitä varten varattuun tyhjään sarakkeeseen tämän papin nimi niin selvästi, ettei voi syntyä epätietoisuutta siitä, ketä hän on tarkoittanut. Samalla hänellä on oikeus äänestää myös yhtä varsinaisella vaalisijalla olevaa pappia. Valituksi tuleminen neljänneltä vaalisijalta on nykyisin melko harvinaista. Tullakseen valituksi neljäs ehdokas tarvitsee nimittäin vähintään yhden viidesosan koko seurakunnan äänimäärästä ja enemmän kuin puolet annetuista äänistä.

Tärkeää on muistaa, että vaalilippuun saa vetää viivan vain yhteen sarakkeeseen. Kirkkolaissa ei tarkemmin määritellä, minkä suuntainen viivan tulisi olla. Jos viiva on vedetty

vaalilippuun siten, ettei siitä selvästi ilmene, mitä ehdokasta valitsija on tarkoittanut, vaalilippu joudutaan hylkäämään. Näin tehdään myös, jos vaalilippuun on piirretty tai kirjoitettu jotain muuta kuin neljännelle vaalisijalle pyydetyin nimesille varattuun tyhjään sarakkeeseen.

Äänioikeudesta

Tehtyään äänestysmerkintänsä valitsija vie vaalilippunsa kokoon taitettuna vaalitoimittajalle tai vaaliavustajalle. Vasta tällöin tarkastetaan ääniluettelosta, onko valitsijalla äänioikeus. Äänioikeus on jokaisella konfirmoidulla seurakunnan jäsenellä, joka ennen vaalivuoden alkua on täyttänyt kahdeksantoista vuotta. Kun valitsijan äänioikeus on ääniluettelosta todettu, leimataan vaalilippu seurakunnan leimalla ja valitsija pudottaa sen vaaliuurnaan. Varmistaakseen etukäteen äänioikeutensa seurakuntalaiset voivat käydä tarkistamassa sen sinä aikana, jolloin ääniluettelo pidetään tätä varten julkisesti nähtävänä. Tästä-

kin ilmoitetaan kirkkokuulutuksen ohella sanomalehdissä.

Vaaliavustajasta

Vaalitilaisuudessa on läsnä yksi tai useampi kirkkoneuvoston valitsema vaaliavustaja, joka valitsijan pyynnöstä avustaa tarpeellisten merkintöjen tekemisessä vaalilippuun. Vaaliavustaja toimii tehtävässään virkamiehen vastuulla.

Loppujen lopuksi äänestämisen papin ja kanttorin vaalissa edellyttää vain sitä, että äänestäjä osaa vetää viivan ehdokkaansa sarakkeeseen vaalilipussa. Numerokirjoitustaitoaakaan ei vaadita. Vaaliavustaja on käytettävissä viivankin vetämisessä, mikäli se jostain syystä on vaikeaa.

Valitusoikeudesta

Jos joku on tyytymätön vaalitoimitukseen, on siitä mahdollisuus valittaa säädettyssä järjestyksessä tuomiokapituliin. Vaalin tulokseen tyytymätön ei sen sijaan valittamallakaan saa vaalia nurin.

Niilo Suhonen

Eläkeläisten päiväkerhotoimintaa laajennetaan ensi vuonna

Eläkeläisten päiväkerhokoelu aloitettiin Keski-Porin seurakunnassa viime toukokuussa. Syksyn mittaan on päiväkerho kokoontunut joka toinen viikko Mikonkadun rukoushuoneessa. Toiminnassa on ollut muutama nelisenkymmentä eläkeläistä, jotka kolme tuntia kerrallaan ovat viettäneet rattoisia hetkiä ikätovereittensa seurassa.

— Päiväkerhon ohjelmaan kuuluu muun muassa ruokailu ja kahvi, joista kukin kerholainen maksaa viisi markkaa. Taval-

lisesti kerhossa vierailee joku seurakunnan papeista, mutta välillä on kuunneltu myös jalkahoitajan antamia opastuksia. Vapaaseen seurusteluun on varattu runsaasti aikaa, kertoi seurakuntasisar Sirkka Hänninen, joka yhdessä Maija-Liisa Isokankaan ja Mervi Ilomäen kanssa vastaa päiväkerhon kulusta.

Ensi vuonna toimintaa on tarkoitus laajentaa jokaviikkoiseksi siten, että kaksi noin viidenkymmenen eläkeläisen ryh-

mää kokoontuu vuoroviikkoina, toinen ryhmä Mikonkadun rukoushuoneessa ja toinen Ruosniemessä. Vuodenvaihteen jälkeen päiväkerho pidetään ensimmäisen kerran tammikuun loppupuolella. Asiasta kiinnostuneet eläkeläiset voivat ottaa yhteyttä seurakuntasisariin mieluummin jo joulukuun kuluessa. — Ilmoittautuminen kerhoon on välttämätöntä sen takia, että ruokaa ja kahvia tilataan hankkia riittävä määrä, korosti Maija-Liisa Isokangas.

Teljän kirkkoherran virkaan kolme hakijaa

Porin Teljän seurakunnan Sakari Honkanen, ja kirkkoherran virkaa ovat hake-

neet Reposaren kirkkoherran nuntaina 10. 2. Teljän uudessa Jorma Pakkanen, Hei-

nolan kaupunkiseurakunnan Seurakunnan nykyinen kirkkappalainen Arno Soini ja koherra Torsti Kanerva Rauman kaupunki- ja maaseurakunnan toinen kappalainen alusta lukien.

Pauli Vuola. Turun arkhiippakunnan tuomiokapituli on määrännyt vaalinäytteet annettavaksi seuraavasti: Jorma Pakkanen 20. 1. Arno Soini 27. 1. Pauli Vuola 3. 2. Vaalin toimittajaksi on määrätty Nakkilan kirkkoherra

— Teljän kirkon vihkiläiskantaatti esitetään torstaina 27. 1. Teljän kirkossa. Tällöin järjestetään Satakunnan kanttori-urkuriyhdistyksen kirkkokonsertti, jossa kantatit lisäksi on muutakin musiikki-ohjelmaa.

KIRKKO PORISSA

Jouluaamun kirkosta palattiin kotikylään kilpaa, ja sinne ensimmäisenä ehtinyt toi joulun tullessaan ja omisti tietysti parhaan hevosen.

Tuomas toi juhlan — Nuutti vei sen pois

Kristillisen kirkon juhla-perinne juontaa alkunsa osittain juutalaisuuden rikkaasta traditiosta, jota se tulkitsee omalla tavallaan, ja suureksi osaksi Uuden testamentin kirjoituksista. Ensimmäinen juhla oli sunnuntai, jota hyvin voimakkaasti sävytti ilo. Herra oli ylösnousut, ja siinä oli aihetta ylenpalttiseen riemuun. Ylösnousemusajatuksen voimakas korostus tuli näkyviin myös siinä, että ensimmäinen koko vuoden huomattava juhla oli pääsiäinen. Ajan oloon kehittyi muiden teemojen ympärille joukko toisia aiheita noudattavia jaksoja. Tällaisia olivat esimerkiksi marttyyreitten kuolinpäivät. 300-luvun alkupuolella Rooman kristityt viettivät joulua lopplaisena eli tammikuun kuudentena, mutta keisari Tiberius määräsi vuonna 354, että juhlan vietto on sijoitettava jo joulukuun 25. päivään. Vasta parin vuosisadan kuluttua sen vietto tuli pakolliseksi.

Vuosisatojen varrella joulun merkitys on länsimailla sivuuttanut pääsiäisen ja useimmiten meidän oloissamme ihmisillä on selvin käsitys, että se on kristikunnan suurin juhla. Tähän kehitykseen on tietysti vaikuttanut myös se, että nimenomaan meidän vuosisadallamme joulun vietto on saanut markkinamaisen leiman. Jokainen ajanjakso on kuitenkin jättänyt jälkensä juhlatapoihin, joista osa juontuu hyvinkin kaukaa.

sanperinteessä huomio kiintyy myös alkoi sivuuttaa himmeileitten varsinkin suurikokoiseen joulumerkitystä. Tällä vuosisadalla limppuun. Meidän oloissamme silkuusi on tehnyt lopullisen "läpityä on mainintoja jo 1500-luvulta, murtonsa" myös sikäli, että mutta sen perinne juontuu paljon varhaisemmalta ajalta. Limppu si-joitettiin joulunpyhiksi keskelle ruokapöytää, ja suuri joukko muita leipiä sen päälle. Tätä varsinaista joululimppua ei kaikilla alueilla ole ollenkaan syöty, vaan se annettiin keväällä karjalle hyvän karjaannon toivossa.

"Pesäpäivät" edeltävät joulua

Tuomaanpäivä — 21. 12. — merkitsee kansanperinteessä tavallisesti suurimpien valmistusten päättöstä. Tähdelisimpjen seikkojen piti silloin olla kunnossa, sillä laajemmin vasta tällä vuosisadalla Tuomas toi juhlan — Nuutti vei sen lopplaisen jälkeen pois. Apostoli Tuomaan nimikkopäivästä on vielä meilläkin tallella niin sanottu Tuomaan risti. Se on alun alkaen ollut vain parin päreän yhteenliittymä, ristisymboli, jolla vuoden vaihteessa haluttiin osoittaa, missä merkissä jatketaan eteenpäin.

Tuomaanpäivän jälkeiset joulua edeltävät välipäivät kulkevat "pesäpäivien" nimellä. Tulevan vuoden sääoloja ajatellen tämä ajanjakso oli varsin merkittävä, ja siksi olikin syytä tarkkailla ilmoissa tapahtuvia vaihteluja. Jouluaaton lähestyessä myös valmistukset oli saatava päätökseen. Lukuisten puuhien keskellä ei karjakaan saanut unohtua, sillä sillekin oli tarjottava tavallista parempaa ruokaa — olivathan eläimet ensimmäisiä Vapahtajan syntymän todistajia.

Joulupukin esikuvana piispa Nikolaos

Jouluaattona noustiin varhain, jotta viimeisetkin askareet saataisiin ajoissa suoritetuksi. Päivän hämärtyessä illaksi kodeittain kokoonnuttiin joulusaunan jälkeen yhteiselle aterialle, jonka kuluessa veisattiin virsi ja luettiin jouluevankeliumi. Suomalaisissa oloissa joulupukki ilmestyy kuvaan varsin myöhäisessä vaiheessa, oikeastaan vasta tällä vuosisadalla. Joulupukin esikuvana pidetään Myran piispa Nikolaosta, joka tuli tunnetuksi perimätiedon mukaan erityisesti lasten auttajana. Hän kuoli noin vuonna 350. Meidän käyttämämme sana joulupukki liittyy ei-kristilliseen perinteeseen, jonka juuret ovat vuoden vaihteen seutuilla tapahtuvissa maan kasvua auttavissa seremonioissa.

Kirkkomatka joulunvieton kohokohta

Jouluaamuna noustiin varhain, jotta ehdittiin ajoissa kirkkoon. Sieltä palattiin kilpaa, ja ensimmäisenä kotikylään ehtinyt toi joulun kotiin ja omisti parhaan hevosen. Hyvin pitkälle tällä vuosisadalla liittyi joulujumalanpalvelukseen kaksi saarnaa, joten toimitus venyi pitkähköksi.

Joulupäivänä lepäiltiin kirkkomenojen jälkeen ja oleskeltiin kotona. Kristillisen seurakunnan ensimmäisen marttyyrin, Stefanuksen, muistopäivänä eli tapaninpäivänä lähdeittiin vasta, ajelulla. Useimmissa kodeissa joulunvieton kohokokhdaksi muodostui perhepiirissä pidetty hartaus ja jouluaamun kirkkomatka, jotka johdattivat ajatukset siihen, mikä juhlien juhlan, joulun, sanomassa on kaikkein keskeisintä: "Teille on tänä päivänä syntynyt Vapahtaja". Monenlaiset ulkonaiset valmistelut samoin kuin erilaiset koriste-esineetkin olivat ulkonaista rekvisiittaa. Niiden olemassaolo onkin mielekästä vain silloin, kun se saadesauttaa juhlan sisällön kirkastumista.

frater traditionis

Oljet muistuttavat

Jeesuksen syntymäpaikasta

Perinteinen jouluevankeliumi antaa jo aineksia kuvalliseen ilmaisuun kertoessaan niin Jeesuksen syntymäpaikasta kuin itämaan tietäjistäkin. Katolisen kirkon alueella joulumessussa ihmisten katseet kohdistuvat selmiyhmään, jonka keskushenkilönä on vastasyntynyt kuvaava nukke. Seimessä ja lattialla on olkia, joita Suomessa tuotiin talonpoikaisväestön piirissä tupaan muistuttamaan Jeesuksen syntymäpaikan alhaisuudesta. Olkien käyttö alkoi meillä viime vuosisadan lopulla heikentyä muun muassa siksi, että ne paloturvallisuuden kannalta olivat varsin kohtalokkaita. Impivaaran nuorukaiset eivät ole ainoita, joitten juhlameno päättyi tulipalon riehumiseen.

Joulusärvintä säästään jo syksystä

Ennen olkien pirttiin tuomista oli kuitenkin tehty jo suuri määrä etukäteisvalmisteluja. Syysteurausten yhteydessä pantiin joulua ajatellen osa lihoja erilleen, ja samoin makkaranvalmistuksessa pidettiin yleensä tarkka vaari joulusärvimestä. Lipeäkalan valmistus tiesi sekin monenlaista puuhaa aikana, jolloin pakastetusta valmis-teesta ei osattu uneksiakaan. Naisväen erityispuuhia olivat myös joululeivonnaiset, joista kan-

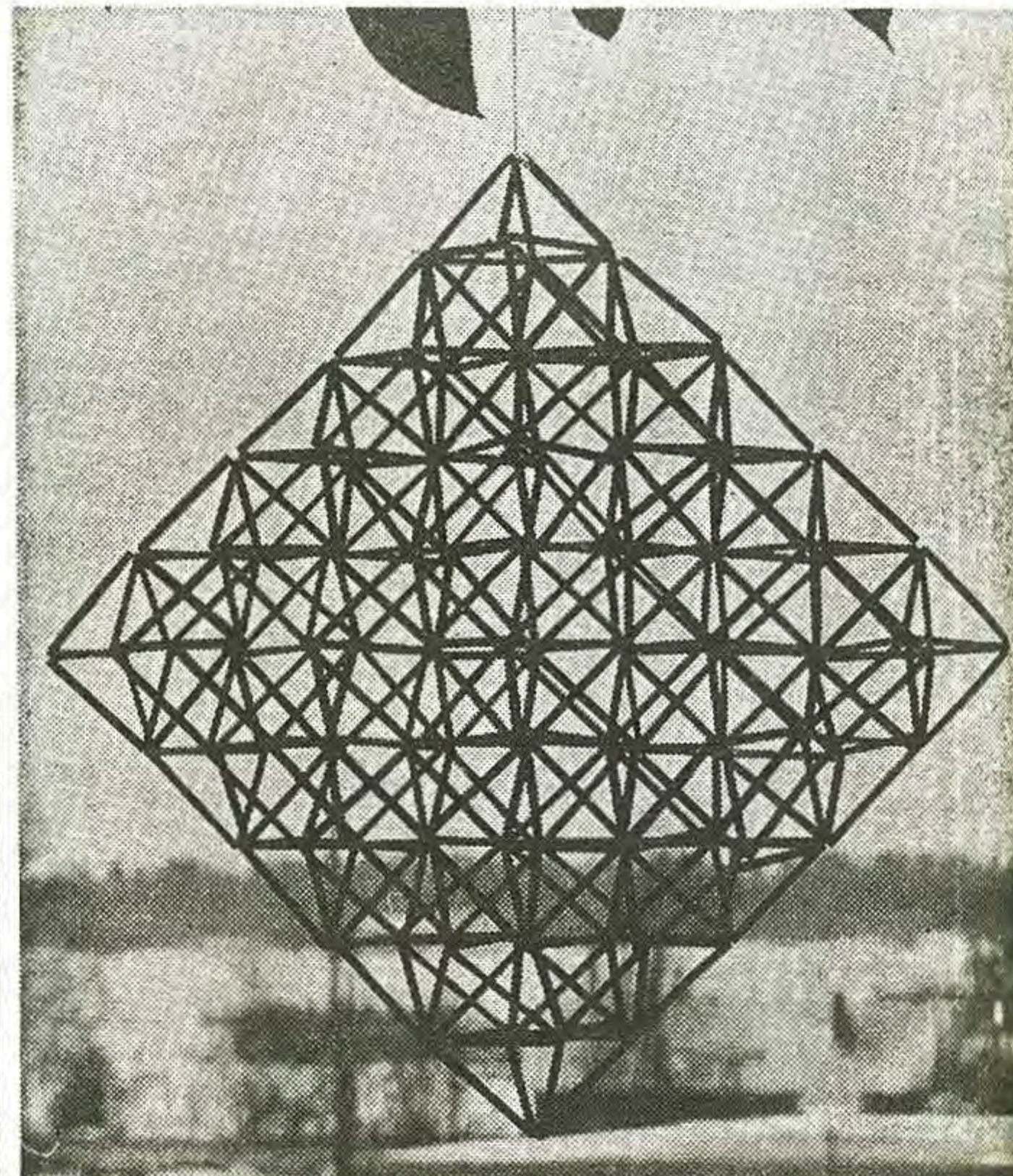
kunta papin yksin lukeman rukouksen ja uskontunnustuksen (joka merkitsee Jumalan ylistämistä) jälkeen sanoo siihen aameensa. Yhteen ääneen luetussa uskontunnustuksessa aamentia ei sanota, koska nyt ei vastata enää kenenkään toisen henkilön sanolhin. Jumalan sanaa ääneen lukeva voi itse liittää sen loppuun aameensa, jos hän haluaa korostaa tuota Jumalan sanan kohtaa itseänsä ja multa koskevana Jumalan puhutteluna, johon hän uskossa haluaa yhtyä.

L. A.

Joulukuusi liittyy

elämänpuuperinteeseen

Naisväen puuhatussa niin suuritöisissä ja perusteellisissa siivouksissaan kuin myös paljon vaivannäköä vaativien ruokien parissa, talon miesväki huolehti joulukuusen hankkimisesta. Ainakin jo 1500-luvulta on säilynyt kirjallista aineistoa, johon kuuluu mainintoja erityisesti joulupuusta. Viheriöivä puu kuvaa versovaa elämää samalla kun sen käyttö liittyy yleismaailmalliseen elämänpuuperinteeseen. Martti Lutherista kerrotaan, että hän on syyttänyt kynttilöitä joulukuuseen. Joka tapauksessa suomalaisella maaperällä joulukuusi tuli yleiseksi vasta 1870—1880-luvuilla, jolloin se

Himmeliä on käytetty joulukoristeena erityisesti Varsinais-Suomessa, Vakka-Suomessa, Satakunnassa, Etelä-Pohjanmaalla, Hämeessä, Uudellamaalla, Turun saaristossa ja Ahvenanmaalla. Himmelin käytöstä luovuttiin 1900-luvun alussa, mutta jo sota-alkana alkoi sen renessanssi.

YKSIN? EPÄTOIVOISENA? UMPIKUJASSA?

SINUA TAHTOO KUUNNELLA
15566
**PALVELEVA
PUHELIN**

PAIVYSTYS JOKA YÖ KELLO 21—05

Raamatun vaikeita sanoja 2: Aamen

Tuskin on hengellisessä kielenkäytössä toista yhtä usein esiintyvää — ja merkitykseltään yhtä latistunutta ja hämähäntä — sanaa kuin "aamen". Yleensä aamen kai ymmärretään vain merkiksi siitä, että rukous tai saarna on päättynyt. Mutta mitä se todella merkitsee ja milloin sitä käytetään oikein?

Aamen on hepreaa. Se tulee oman puheen vahvistamista vaan alunperin samasta sananjuuresta hyväksyvää osallistumista toisen kuin heprean uskomista merkitsevä sana ja tarkoittaa "totisesti", seurakuntakin aamen-sanaa käytettiin se on ja niin pitää sen olla". Vasta myöhemmin sanan käyttö kreikan kielellä kirjoitettuun Uuteen testamenttiin sana aamen otettiin sellaisenaan. Vain harvoissa paikoissa se on käännetty vastaavalla kreikkalaisella ilmaisulla.

Tämä seikka jo osoittaa, miten aamen-sanaan liittyi tietty pyhyiden tunne, jota ei haluttu hävittää kääntämällä sana vierasalle kielelle. Pyhyytensä aamen-sana oli saanut syystä, että sitä käytettiin juutalaisessa jumalanpalveluksessa. Aamen-sanalla seurakunta vahvisti ja ilmaisi hyväksymisensä kuulemalleen julistukselle. Samalla ilmaisulla seurakunta omalta osaltaan myös päätti Jumalalle osoitetun ylistyksen ja rukouksen. Aamen ei koskaan ollut

tön mukaista on siis, että seura-

Evankeliumeja lukiessamme huomaamme Jeesuksen käyttävän aamen-sanaa tavalla, joka ei heti tunnu sopivan muuhun Raamatun opetukseen. Tarkoitin kohtia, jotka alkavat sanalla aamen: "totisesti, totisesti (alkukielessä: aamen, aamen) minä sanon teille...". Kuitenkin nämä kohdat Jumalan täydellisen ilmoituksen välittäjänä. Vastaanotettuaan Jumalalta ja siihen täydellisesti yhtyen Hän julistaa ihmisille.

Raamattuseura keskittyy lähetystyöhön

Kirjavarastossa "loppuunmyynti"

Satakunnan raamattuseura ry:n tavoitteeksi asetettu 2.000 markkaa kirjavarastossa on parhaillaan kääntynyt "loppuunmyynti". Alunperin seuran toiminta oli lähinnä hengellisten kirjojen ja Raamattujen levittämistä Satakuntaan, seurakunnille hankittiin vihkirakastuksia ja rippikoululaisille heidän puolelta Satakuntaa on järjestetty tarvitsemiaan kirjoja. Tällä hetkellä 155-vuotias raamattuseura keskittyy keräämään varoja erityisesti raamattulähetystyöhön.

— Tämänvuotinen keräyskohde on acholinkielinen Raamattu, ja nattajajäseniä, jotka

neljä kertaa vuodessa kymmenen markkaa suoraan Suomen Piilaseuraan. Ensi vuotta varten on keräyskohteeksi valittu maasainkielinen raamatunkäännös.

Raamattuseuran kirjavarastossa on vielä jäljellä entisiä vihkirakastuksia, taskukokoisia ja sitä suurempia Uusia testamentteja sekä virsikirjoja. Löytyypä varastosta yksi Virsi-, evankeliumi- ja rukouskirjakin. Katekismuksia myydään 50 pennin kappalehintaan.

Liikkeille rahaa — ihmisille rauhaa

Joulun lähestyminen on viime vuosina alkanut tunkeutua ihmisten tietoisuuteen jo sangen varhaisessa vaiheessa. Useita viikkoja ennen sen varsinaista ajankohtaa on kaupungin katukuvassa havaittavissa tuon suuren juhlan odotusta, ja sieltä se vähitellen hivuttautuu yhä keskeisemmälle sijalle lastenkamarin juttuhetkiin ja vanhempien talousarviokeskusteluihin. Liike-elämässä lähestyvä juhla tiedostetaan ja otetaan huomioon paljon aikaisemmin eli jo silloin, kun ei vielä voida edes todeta 'joulun olevan ovella'.

Henkinen ja ruumiillinen voimien koetus

— Joka vuosi sitä joutuu jännittämään, miten tuosta joulusta selviytyy. On otettava ajoissa huomioon niin monenlaisia tekijöitä. Työvoimakysymys on yksi tärkeimmistä, ja melkoinen riski on myös tavaramäärän arvioinnissa. On pyrittävä varautumaan siten, että kaikki menisi kaupaksi eikä mikään kuitenkaan loppuisi kesken. Joulu on liike-elämässä todellinen voimien koetus, sekä henkinen että ruumiillinen, kertoi kukkakauppa-alalla työskentelevä rouva Anja Heinonen.

— Kaupan kannalta suhtaudun joulun mahdollisimman tuloksellisiin odotuksiin. Aika suuri osa vuoden myynnistä keskittyy siihen. Joulu on kiireisintä aikaa vuodessa ja täytyy myöntää, että hiukan jo pelkään jouluruuhkaa, tunnustaa rouva Marita Kallio, joka on toimesta tavaratalon vaatetusosastolla.

— Tämä on vasta toinen joulu liike-elämässä minun kohdallani, toteaa kauppias Kalevi Mäensivu sekatavaraliikkeessään. Viime vuodesta saatiin jo vähän kokemusta ja myyntiä yritetään vielä parantaa tänä vuonna. Kiireapulaiset on jo varattu sesonkia varten ja ennakkotilaukset suoritettu joulutuotteiden osalta.

— Kun seisoo tällä puolella tiskiä, ovat toiveet tietysti sen verran kaupalliset, että odottaa joulun olevan vilkasta aikaa. Joulupulaisia tulee runsaasti, kassoja lisätään, pakkaus yritetään järjestää joustavaksi ja osastoa laajennetaan tarpeen mukaan, kertoo rouva Pirjo Salonen suuren tavaratalon leluosastolta. Kuluttajien kysyntä ratkaisee tavaroiden hankinnan. Jouluna keskittyy n. ymään sitä, mitä asiakas haluaa ostaa.

Ihanneasiakas tietää mitä tahtoo

Ihanneasiakas on joulukiireiden keskellä on sellainen, joka varautuu riittäviin ajoihin joulustoksiksi ja tietää jo tullessaan, mitä haluaa ostaa tai ainakin sen, minkä hintaluokan tavara tulee kysymykseen.

— Mikäli asiakas ei itse osaa päät-

tää, mitä kannattaa ostaa, olisi erittäin suotavaa, että hän luottaisi silloin meikkäläisen ammattitaitoon, sanoo rouva Heinonen.

— Toivoisi myös asiakkaiden ymmärtävän sen, että meillä on kiire, sillä joudumme usein palvelemaan kahta tai kolmea henkilöä samanaikaisesti. Kyllä kiireestä aina selvitään, jos molemmat osapuolet pyrkivät joustamaan eivätkä hermostu toisiinsa, vakuutti rouva Kallio.

Nämä neljä liikealan "dustajaa" kertoivat havainneensa, että ihmisten ostovimma on viime vuosina jonkin verran rauhoittunut. Ei enää osteta mitä sattuu, vaan käytetään harkintaa. Lahjan saajalle varataan usein mahdollisuus vaihtaa tuotetta, mikäli se ei ole sopiva tai muuten mieluista. Mainonta tosin voi innostaa useita hankkimaan myös jotain sellaista, mikä ei aivan välttämättömästi olisi. Viime aikoina on ollut myös havaittavissa, että aatot ovat rauhoittuneet. Ostokset on suurimaksi osaksi suoritettu hyvissä ajoin. Aina kuitenkin on joitakin kiireisiä, jotka ovat unohtaneet hankkia jotakin tärkeää ja kiertelevät kauppoissa vielä aattona.

Omat jouluvalmistelut jäävät vähäisiksi

Joulunalusviikot ovat rasasta aikaa liikkeiden henkilökunnalle. Tosin lukuisat joulupulaiset helpottavat suurin osin näin, että yllätyksiä pääsee pahemmin kertymään. Kaupat ovat kuitenkin auki ilta-myöhään ja ihmistungos väsyttää, jolloin oman perheen jouluvalmistelut jäävät usein vähäisiksi.

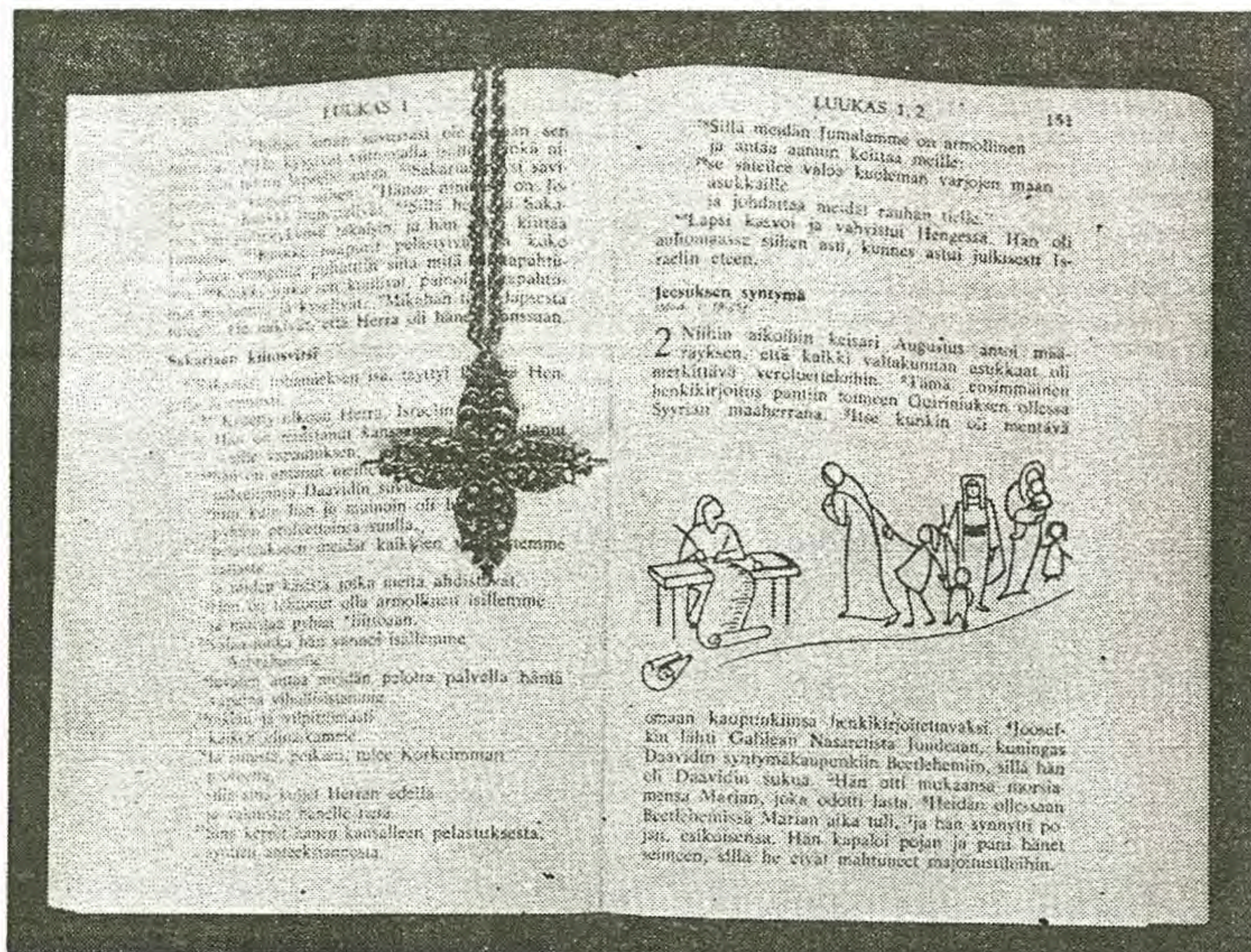
— Oma joulu on valmistettava jo hyvissä ajoin ennen yleisiä jouluruuhkaa pakastekaappiin. Jouluaattona sitten käy usein niin, että joulupöydästä saa kävellä suoraan vuoteeseen nukkumaan väsymyksensä pois, kuvaili tilannetta Anja Heinonen.

— Omat lahjaostot jäävät yleensä olemattomiksi. Niitä ei ehdi erityisemmin miettiä, ottaa kotiin vietäväksi vain jotain, mitä mieleen juolahtaa ja huokaisee helpotuksesta, kun kiireet ovat menneet ohi, kertoi kauppias Mäensivu.

Myös Pirjo Salonen myönsi, että oma joulu jää yleensä pienemmälle huomiolle kuin asiakkaitten. — Täytyy vain turvautua miehen apuun ja toivoa, että hän hoitaisi kotona kaikki valmistelut.

Marita Kallio puolestaan kertoi perheensä ratkaisevan tulevan joulunvieton lähtemällä maalle, mummolaan, jolloin selvittää ilman erityisiä valmisteluja kotona.

Haastateltavamme toivoivat edesäolevalta joululta paitsi sitä, että kauppa kävisi ja kaikki luistaisi hyvin kiireisinä joulunalusviikkoina, ennen kaikkea myös sitä, että itse joulusta muodostuisi rauhallinen, kodikas ja lämminhenkinen juhla sekä kotipiirissä että kaikkialla maailmassa.

Nuoret vievät sanaa heikkonäköisille

Nuoren seurakunnan raamatturisotyö ja diakoniatyö toteuttavat mentin lukemisen uudelleen mahvuosi jatkuu edelleen. Kuluneen levityksen yhteistoimin. Porissa dolliseksi kymmenille tuhansille syksyn aikana on aloitettu muun seurakuntien diakoniakeskus ja heikkonäköisille.

Nuorten raamattuvuoden keräys Itä-Afrikassa tehtävän raamattun käännöstyön hyväksi on tähän mennessä tuottanut jo yli 200.000 markkaa. Turun arkkihliippakunnan nuoret hankkivat varoja Etiopiassa tehtävää amharankielistä raamatunkäännöstä varten myymällä riipuksia, joiden kuvioaiheena on vuoden 1776 nlin sanotun raamattuvuoden toimikunta arvanvanhan kirkkoraamatun solki. Ristinmuotoinen riipus maksaa kymmenen markkaa.

Taksvärkki tammikuussa Etiopian koululaisten hyväksi

Kouluhallitus on myöntänyt Suomen Ev.lut. Teinilähetyskeskelle luvan järjestää koululaisten taksvärkkitempaukseen ensi tammikuun 25. päivänä. Keräysvaroilla rakennetaan oppilasasuntoja Etiopiaan. Keräys järjestetään yhden päivän tempauksena. Taksvärkkiin osallistuvat hakeutuvat kyseiseksi päiväksi työhön, josta saatu ansio tilitetään keräykseen. Porissa keräyksen toteutuksesta huolehtivat seurakuntien nuorisokeskus ja koulukohtaiset toimikunnat yhdessä valtakunnallisen orga-

nisaation kanssa. Taksvärkin tunnuksena on "Koululaisten apu koululaiselle — oppilasasuntoloita Etiopiaan". Etiopiassa on toistaiseksi koulunkäyntiprosentti varsin alhainen ja noin 90 % väestöstä on lukutaidottomia. Näiden epäkohtien poistamisessa oppilasasuntoloiden rakentamisella tulee olemaan suuri merkitys. Keräysvarat toimitetaan Etiopiaan siellä lähetystyötä tekevien Suomen Lähetysseuran ja Kansanlähetyksen välityksellä.

Tokiloiden perhe muuttaa Teljän seurakuntaan ensi vuoden puolella, jolloin heidän uusi kotinsa Tuohipolun varrella valmistuu. Kuvassa vasemmalta Heikki, Leena, Raija ja Eeva Tokila.

Teljä sai monitoimikirkkonsa Jatkoa etusivulta

Seurakuntakeskus ihmisten arkeen

— Teljän kirkko on ollut melkoisen aprikoinnin kohteena. Se ei nähdäkseni pyri kuitenkaan olemaan temppeli, vaan nimenomaan työkeskus. Toisaalta siinä on haluttu tuoda esille myös aikamme kirkkoarkkitehtuuria: ei ole tyydytty tekemään pelkästään elementtirakenteista kokoustilaa, otaksui opettaja Heikki Tokila.

— Kirkon ei tarvitse olla monumentti, mutta se on kuitenkin rakennus, joka erottuu muiden joukosta jo käyttötarkoituksensa perusteella. Niinpä kustannuskysymyksen arviointi riippuu ensi kädessä seurakuntien talousvaroista, joita en tunne. Mikäli tämä 3.000.000 markkaa on rahamäärä, joka saattaa seurakunnat taloudellisesti ahtaalle ja siten häiritsee muuta seurakunnallista toimintaa, silloin ollaan mielestäni virhelinjoilla. Muussa tapauksessa on aivan paikallaan sijoittaa kolme miljoonaa tällaiseen rakennukseen.

Kirkon penkki ei riitä — tarvitaan keskustelua

Yhtenä seurakunnasta vieraannuttavana tekijänä Tokilat pitivät sitä, etteivät seurakuntalaiset tunte riittävän hyvin pappejaan. Henkilökohtainen kosketus puuttuu miltei tyystin.

— Kirkon työmuodoissa taitaisi ainakin siinä suhteessa olla korjaamisen varaa, että liiallinen jumalanpalveluselämän korostaminen vaikuttaa jotenkin vanhanakaiselta. Yksilöllisiin tarpeisiin perustuva keskustelu ja rupattelu olisivat ehkä keinoja, jotka palvelisivat enemmän aikamme ihmistä. Tuskin ihminen, jolla on halu hakeutua kirkon piiriin, todellisia tarpeitaan saa tyydytetyksi sillä, että istuu kirkon penkissä. Jos jollakulla on todellisia ahdistuksia, eikö hän hakeudu henkilökohtaiseen yhteyteen kirkon työntekijän kanssa?

— Olen melko vakuuttunut siitä, ettei ihmisiä enenkään ole kirkon

helmaan ajanut hengellinen tarve, vaan keskustelun ja ihmisten tapaamisen tarve, tietojen saamisen ja antamisen tarve. Nykyisin nämä asiat hoidetaan kokonaan eriteltä: kirkon tehtävänä ei ole enää tiedottaa ja opettaa käytännön elämään liittyviä asioita. Uutisia ei tarvitse mennä kuulemaan 'kirkonmiehelle', sanoi Heikki Tokila.

Kirkollisveroista Tokilat olivat sitä mieltä, että tuskin ne ovat riittävä syy erota kirkosta. Perlaatteelliset ja elämäntarkastomukselliset näkemykset ovat varmasti painavampia syitä.

— Sellaisia passiivisesti myönneisiä seurakuntalaisia — joita mekin edustamme — eivät kirkollisverot rasita, itse asiassa niitä ei edes huomaa. Tilanne voisi olla toinen, jos kirkollisvero koottaisiin, erikseen ja yhdellä kertaa, taitaisi jäädä monelta maksamatta!

Nykyaikainen ihminen hyväksyy naispappeuden

Naispappeuden puolesta Heikki Tokila lausui painavia sanoja:

— Minusta kristityn ihmisen tulee ottaa Raamatusta esille sen pelastussanoma, sitä varten kai Raamattu on olemassa, eikä sitä varten, että voidaan todeta maailmassa olevan muutama kymmenen eläinlajia, mikä senaikaisen biologisen käsityksen mukaan vastasi totuutta, tai kka että "nainen vaietkoon seurakunnassa", mikä senaikaisen yhteiskuntakäsityksen mukaan vastasi totuutta. Tällaisiin mielestäni vallan epäolennaisiin seikkoihin perustetaan todistelut, joilla naispappeutta vastustetaan.

Raija Tokila puolestaan arveli, että tämäkin asia saattaa olla vieroittamassa nykyaikaisesti ajattelevia ihmisiä kirkosta.

— En oikeastaan suoraan sanoen voi tuntea suurtakaan sympatiaa sellaista pappia kohtaan, joka ei katso naisen soveltuvan papin tehtävään.

Kerrostalossa Säästäjänkadulla löytyä aikanaan tiensä sinne. Teuvo Hakakoski kertoi suhtautuvansa kirkon toimintaan melko myönteisesti ja seuraavansa lehdistä seurakunnallisia uutisia ja ilmoituksia siinä missä muitakin.

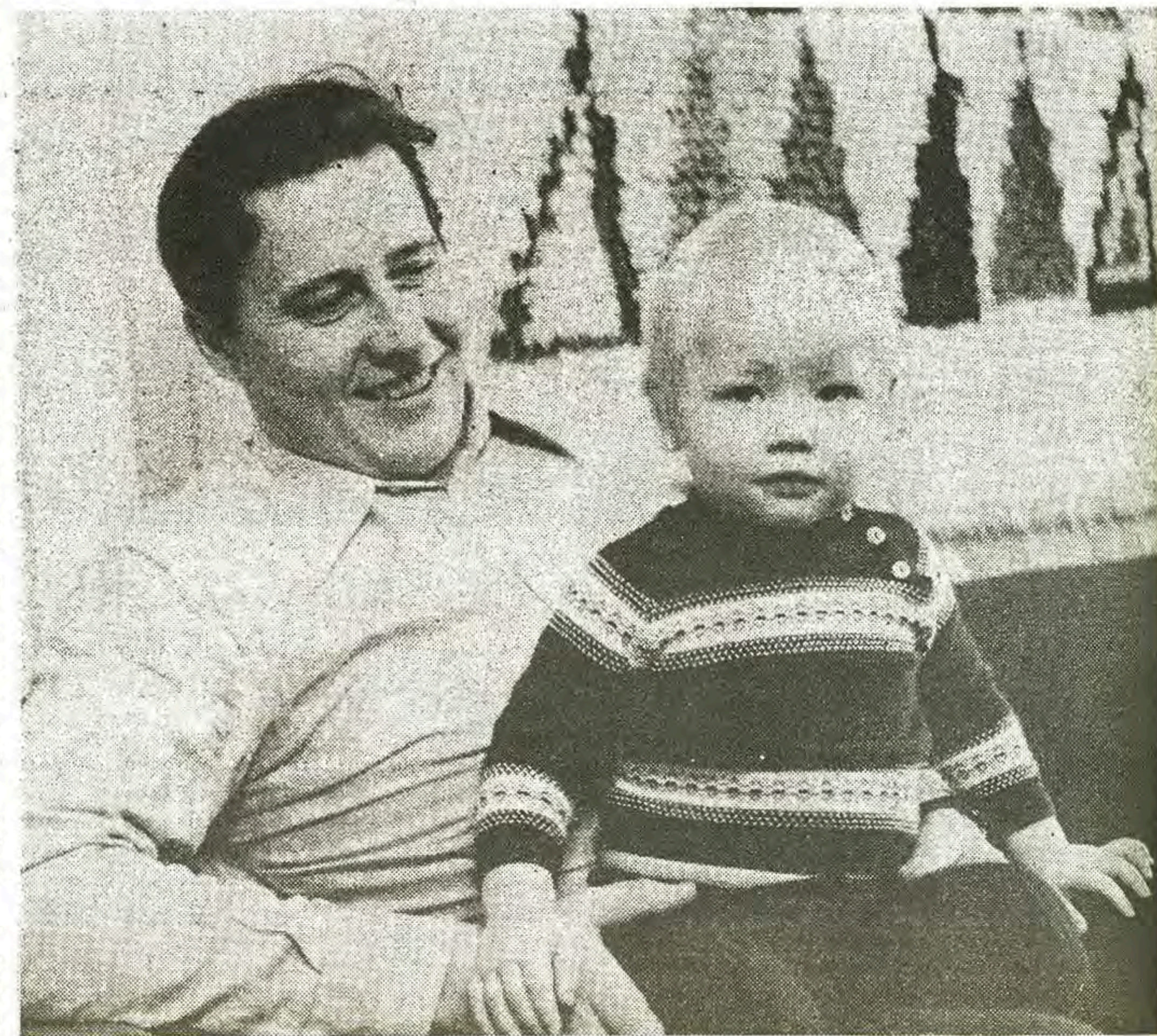
— Minusta tuntuu, että uusi kirkko on täällä parhaalla mahdollisella paikalla, koska juuri tälle alueelle on viime vuosina rakennettu kerros- ja omakotitaloja valtavasti. Väinölän kirkko, joka tämän tienoon asukkaita on aiemmin palvellut, on tilojensa puolesta varsin pieni, sanoi Teuvo Hakakoski.

— Seurakuntakeskus toimii tietysti paitsi jumalanpalveluspaikkana myös parivuotias Tomi kang myös muunkinlaisena ko-

— Seurakuntakeskuksen hintaa on paljon arvosteltu, ja onhan sitä riittämiin, jos rakennusta ajatellaan ainoastaan kirkkona. Seurakunnan työkeskukseksi se tuskin on liian kallis. Kirkot ovat yleensä myös eräänlaisia nähtävyyksiä, joita esitellään turisteille. Kauhungille ja seurakunnalle on toki eduksi näyttää vieraille kaunista kirkkorakennusta.

Naispappeutta Teuvo Hakakoski kannatti vilpittömästi:

— Tasa-arvon nimessä pitäisi myös naisille antaa mahdollisuus toimia papin virassa. Siitä ajatuksesta kannasta olisi tykkänään luovuttava, ettei nainen sovi saarnastuoliin.

Teuvo Hakakosken molemmat tyttäret käyvät seurakunnallista partiota. Parivuotias Tomi viettää vapaa-aikaansa mieluummin isänsä polvella.

koontumistilana, Työikäiset ihmiset saataisiin parhaiten mukaan ehkä erilaisiin keskustelutilaisuuksiin ja kirkkokonsertteihin. Pelkän saarnan nykyihminen saattaa kokea melko raskaana, mutta helpotajuinen, hengellinen musiikki puheiden lomassa keven-tää varmasti kuulijan mielialaa.

Omasta kokemuksestaan Teuvo Hakakoski totesi, että seurakunnallinen partio- ja päiväkerhotoivat aivan paikallaan.

— Jos muitakin tällantapaista lapsiin ja nuoriin kohdistuvia työmuotoja on uusissa tiloissa mahdollisuus toteuttaa, ne ovat varmasti tällalaisten asukkaiden mieleen. Lapsille voidaan antaa mone-laisia virikkeitä vaikka hiukan leikkimielellä ja silti siinä sivussa käsitellä v. kaviakin asioita.

Joustavuutta ja huumoria seurakuntatyöhön

Kirkon toiminnassa on tapahtunut Teuvo Hakakosken mielestä edistystä sikäli, että nuorten pap-pien myötä on koko seurakunta-elämä jollain tavalla muuttunut 'ihmisläheisemmäksi'. Enää ei pappiakaan pidetä pelkästään kutsu-mustehtävänsä täyttävänä kirkonmiehenä, joka vain siteeraa Raamattua ja puhuu Jumalan sanaa saarnastuolista.

— Erityisesti nuoret voivat helposti asennoitua seurakuntatyöhön siten, että se on liian jäykkää ja joustamatonta. Nuori pappispolvi osaa ehkä asettua nykypäivän nuorten asemaan paremmin kuin vanhan ajan papit, joiden ajattelu-tapa monessa suhteessa on varmasti kovin erilainen. Huumoria-kiri kirkon piirissä pitäisi viljellä enemmän!

Hilka Villanen kuuluu Teljän marttoihin, jotka toivovat seurakuntakeskuksen tiloja joskus myös omaan käyttöön.

Kirkko rauhoittaa kerrostaloaluetta

Villasten perhe asui aikaisemmin Väinölään kirkon lähistöllä. Nyt heidän viisi vuotta sitten Koivulaan Kalhunteen varrelle valmistunut omakotitalonsa on saanut kirkon aivan naapuriksi.

— Vanhemmat ihmiset ovat varmasti kaivanneet tätä seurakuntakeskusta. Itse olen käynyt viime aikoina kirkossa verraten vähän, mutta on paljon mahdollista, että tämä lyhyt taival uuteen kirkkoon tulee kuljetuksi useamminkin, sanoo rouva Hilka Villanen.

Syventyessään miettimään rakennuksen tarpeellisuutta rouva Villanen totesi, että se on omiaan rauhoittamaan kerrostaloalueen miljööä.

— Jos tänne olisi jatkuvasti rakennettu vain kerrostaloja, toinen toisensa viereen, eikä esimerkiksi nuorille olisi järjestetty minkäänlaisia askartelu- ja muita tiloja — ohjauksesta puhumattakaan — minne nuoret olisivat voineet mennä? Toivon todella, että seurakunta pystyy nyt tekemään jotakin tämän asian hyväksi, vaikka useat nuoret saattavatkin arvela, että ei seurakunnalliseen toimintaan voi mennä mukaan leimautumatta 'uskovaiseksi'.

Minusta nuorten pitäisi luopua tällaisista asenteista ja ajatella ennemminkin sitä, mitä hyvää seurakunta haluaa heille tarjota.

— Poikia ehkä kiinnostaisivat eniten ilmailukerhot ja erilaiset musiikkiin liittyvät harrasteet. Pääasia on kuitenkin se, että mahdollisimman paljon alueen lapsista ja nuorista saataisiin ainakin jostain työkeskuksen suojiin. Ajan mittaan heille selvinnee myös kirkon toiminnan perimmäinen tarkoitus, arveli rouva Villanen.

Koti-, koulu- ja työelämään vaihtelua

Vuoden verran ovat Porissa toimineet Teljän martat, joihin Hilka Villanenkin kuuluu. Myös martat toivovat omasta puolestaan seurakuntakeskuksen tilojen avautuvan marttuneenkin väen käyttöön. Samalla tavalla kuin nuoret tarvitsevat pirstystä koulutyön vastapainoksi, etsivät aikuiset vaihtelua työ- ja kotielämäänsä. Koulu, koti ja työ eivät pelkästään riitä.

— Kirkko on nähdäkseni nyky-

aikana ottanut kantaakseen vastuuta myös tällaisista asioista. Aikaisemmin rakennettiin vain pelkkiä kirkkoja, jotka toimivat täydellä teholla tavallaan vain sunnuntaisin. Uusia kirkkorakennuksia tehdään kai juuri sen tähden, että on puutetta alueellisista seurakuntatiloista. Kaikki eivät ehkä tule ajatelleeksi sitä, että tämän hetken kirkolla on monet kasvot.

Teljän uuden kirkon kustannuksista rouva Villanen oli sitä mieltä, että kirkko, joka on rakennettu pitkällä tähtäyksellä palvelemaan ihmisiä vaikka satojen vuosien ajan, saa maksaa enemmän kuin jokin muu palvelukeskus, vanhustentalo tai lastenkoti.

Seurakuntakeskuksen ulkonäköön rouva Villanen kertoi kiinnittäneensä huomiota ensimmäisen kerran vasta sitten, kun rakennustelineet olivat hävinneet kuvasta.

— Eräänä päivänä tullessani kotiin ajattelin, mahdanko kulkea vallan väärää tietä, kunnes huomasin, että siinä onkin meidän kirkko!

Porin Teljän seurakunnan Etelä-Koivulan seurakuntakeskus

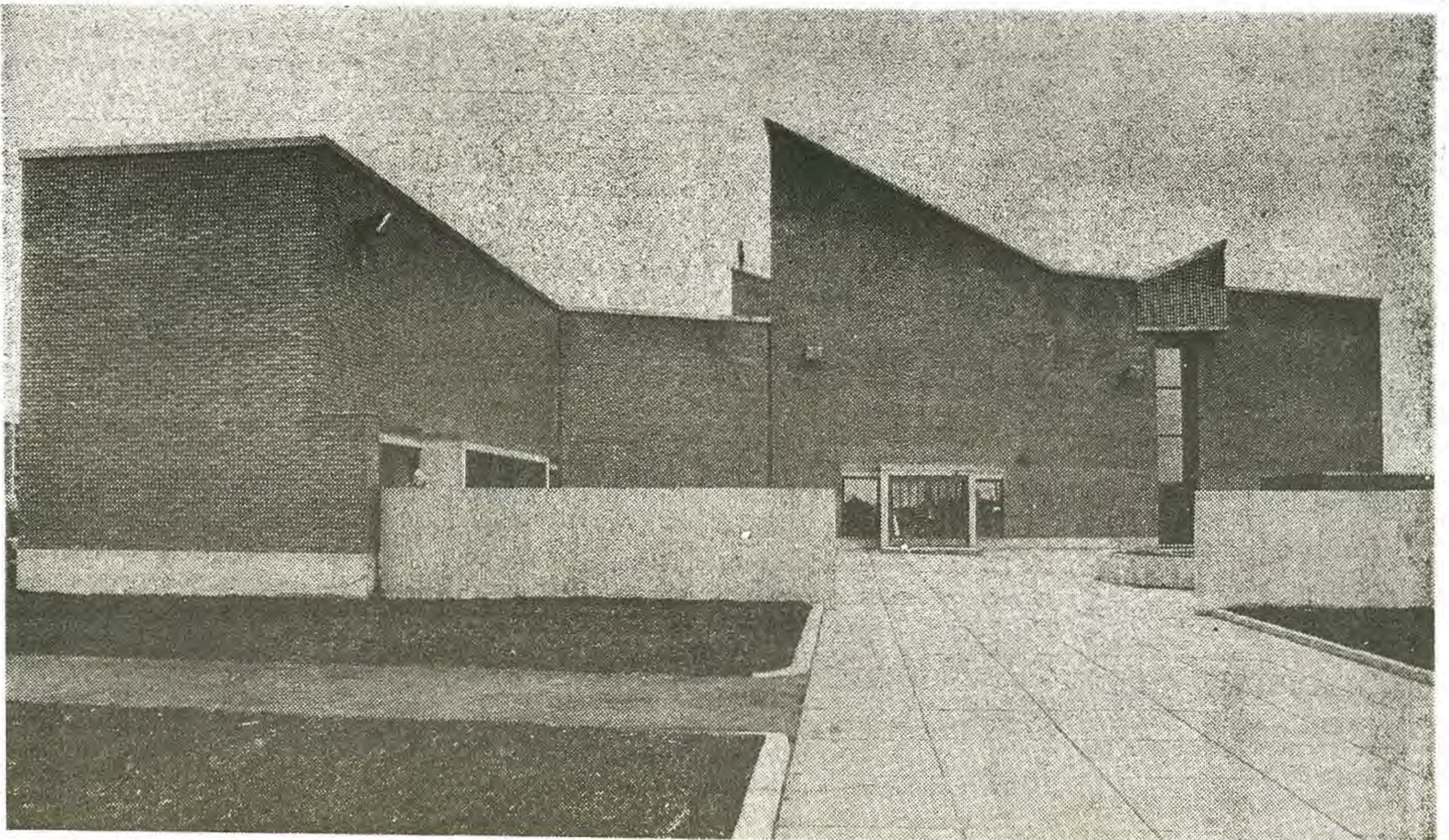
Suunnittelu- ja rakennustyön vaiheita

1. 1. 1963 perustettiin Porin Teljän seurakunta. Valtioneuvoston tekemän päätöksen mukaan seurakuntaan oli määrä rakentaa kirkko vuoden 1967 loppuun mennessä.
14. 10. 1963 kirkkovaltuusto valitsi 9-jäsenisen rakennustoimikunnan, jolle annettiin tehtäväksi avustaa kirkkohallintokuntaa tonttikysymyksen ratkaisemisessa ja toteuttaa rakennussuunnitelmaa.
23. 11. 1967 kirkkovaltuusto päätti anoa kirkon rakennushankkeelle viiden vuoden lykkäystä. Valtioneuvosto hyväksyi anomuksen ja määräsi, että kirkon tulee valmistua vuoden 1972 loppuun mennessä.
8. 5. 1970 kirkkovaltuusto valtuutti rakennustoimikunnan tilaamaan Teljän seurakuntakeskuksen pääpiirustukset arkkitehti Olaf Küttneriltä.
14. 4. 1971 kirkkovaltuusto hyväksyi pääpiirustukset ja rakennustapaselostuksen.
23. 8. 1972 allekirjoitettiin seurakuntakeskuksen urakkasopimukset. Pääurakoitsijana on toiminut Rakennusliike Valli & Santala, lämpö- ja vesijohtotöistä on vastannut Keskusosuusliike Hankkija, sähkötöistä Porin Sähkötyö H. Liivistö, ilmastoinnista Pelitsepänliike Veikko Palin Ky ja maalaustöistä Maalausliike R. Terho & K:nit. Rakennuttajan paikallisvalvojana on toiminut rakennusmestari Runo Tamminen.
24. 8. 1972 käynnistettiin rakennustyöt.
29. 6. 1973 seurakuntakeskus valmistui harjakorkeuteen.
6. 11. 1973 pidettiin seurakuntakeskuksen vastaanottotarkastus.
25. 11. 1973 Teljän uuden kirkon vihki käyttöön arkkipiispa Martti Simojoki.

Tilat

Tontti on kooltaan 10.779 m².

Seurakuntakeskuksen tilavuus on 8.550 m³ ja kerrospinta-ala 1.500 m². Kirkkosali on 490 neliömetrin suuruinen, ja siinä on runsaat 450 istumapaikkaa. Seurakuntasaliin mahtuu noin sata ihmistä. Kerhohuoneita on neljä, joista yksi toimii rippikoululuokkana ja yksi on päiväkerholaisten käytössä. Toiset kaksi kerhohuonetta palvelevat muina lasten ja nuorten tiloina. Seurakuntakeskuksessa on lisäksi talonmies-vahtimestarin asunto. Rakennuskustannukset ovat 2.950.000 markkaa, johon sisältyvät myös kaluston ja irtaimiston hankintakulut.

Seurakuntakeskuksen pääsisäänkäynti on Koivistonpuistikon puolella. Julkisivun materiaaleina ovat kupari ja punatiili, jota on käytetty myös kirkon sisätiloissa.

Iloiset poikatyönohjaajat:

Rauhallista Kristuksen syntymäjuhlaa

Kuvassa Keski-Porin seurakunnan poikatyönohjaajat: vasemmalla Urpo Raunio, lyseolainen, joka pitää kerhoa Yrjönkatu 8:ssä torstaisin kello 16, Markku Santala samasta koulusta on kerhonohtaja Ruosniemen kirkkokeskuksessa perjantaisin kello 17, Perttu Suominen, myös lyseolainen, johtaa kerhoa Säveltäjänkatu 5:ssä tiistaisin kello 18 ja Toukarin koulussa samana päivänä kello 16, Juha Ropponen toimii ohjaajana Pormestarinluodossa torstaisin kello 16 ja Aittaluodonkatu 7:ssä perjantaisin kello 17. Poikatyönohjaaja Seppo Niemelä (oikealla) suunnittelee ja ohjaa kerhojen toimintaa. Kuvasta puuttuvat Seppo Viitala, joka hoitaa maanantaisin kello 16 Yrjönkatu 8:ssä ja tiistaisin kello 17 Toejoen koulussa kokoontuvaa kerhoa sekä Arto Eurén, Toukarin Alisenkylän kerhonohtaja. Mainittujen kerhopisteiden lisäksi kerhoa on tiistaisin kello 17 Ruosniemen koulussa ja keskiviikkoisin kello 16 Lytlylässä. — Joulujuhla Pormestarinluodossa pidetään torstaina 20.12. kello 16.30. Nuhtolomaretken pojat tekevät Käylän rajaseutukirkon maastoon. Ilmoittautumiset retkelle tulee tehdä kerhonohtajille tammikuun alkana. Ensi vuoden kerhot alkavat tammikuun toisella viikolla.

Vaateapua sotaveteraaneille

Näin talven tultua vetoamme jälleen kaikkiin porilaisiin, joilla on mahdollisuus lahjoittaa ejiä ja käyttökelpoisia miesten pukuja, päällysvaatteita, alusvaatteita ja jalkineita, jaettavaksi niille sotaveteraaneille, jotka ovat tällaisen avun tarpeessa.

Lahjoitukset voi arkipäivisin, paitsi lauantaisin, viedä seurakuntien diakoniakeskukseen, Antinkatu 22, joka hoitaa oman vaatejakelunsa ohessa erillisenä jakeluna myöskin sotaveteraanien vaatteiden jaon.

Vaatteet voi toimittaa myös Porin Sotaveteraanien toimistoon, Torilinnassa, Antinkatu 12 A 13, tai voitte soittaa Porin Sotaveteraanien puhelimeen 16 189.

Vaateavun tarpeessa oleville sotaveteraaneille taas ilmoitetaan, että jakelua varten keskus on avoinna maanantaisin, keskiviikkoisin ja perjantaisin klo 9—12.

Olemme iloksemme saaneet kuluneena syksynä vaatteita runsaammin kuin aikaisempina vuosina. Tänä vuonna olemme saaneet lähetyksiä myös maakunnasta jopa 70 kilometrin päästä!

Koska emme voi tavoittaa lahjoittajia henkilökohtaisesti, esitämme tässä samalla parhaat kiitoksemme vaatteiden saajien puolesta.

Porin Sotaveteraanit r.y.
Toiminnanjohtaja Alpo Ruissalo

Porin seurakunnat ilmoittavat tärkeimmistä tilaisuuksista ja tapahtumista lauantaisin Satakunnan Kansassa, Uudessa Ajassa ja Satakunnan Työssä. Länsi-Porin seurakunta ilmoittaa myös Lallissa. Mikäli lauantai on pyhä, ilmoitukset julkaistaan lehdistä päivää aikaisemmin.

KESKI-PORI

Keski-Porin kirkossa

2.—4. adventtina 9. 12., 16. 12. ja 23. 12. klo 10 jumalanpalvelus.

Keskiviikkona 12. 12. klo 19 Iltan äänessä ja Herran pyhä ehtoollinen (kansanlähetyt).

Jouluaattona 24. 12. klo 16 Armas Maasalon jouluvesper ja aattohartaus, Törmä, Karén — kl. 17 julandakt, Törmä, Karén, kör.

Joulupäivänä 25. 12. klo 8 jumalanpalvelus, Elo, Aejmelaeus.

Tapaninpäivänä 26. 12. klo 10 perhekerho, Aejmelaeus, Törmä, lapsikuoro — klo 18 Kauneimmat joululaulut, Karén, Törmä.

Sunnuntaina 30. 12. klo 10 jumalanpalvelus ja Herran pyhä ehtoollinen, Törmä, Aejmelaeus.

Sylvesterin iltana 31. 12. klo 23 Iltakirkko, Aejmelaeus, Törmä.

Ruosniemen kirkossa

2.—4. adventtina 9. 12., 16. 12. ja 23. 12. klo 12 jumalanpalvelus.

Sunnuntaina 9. 12. klo 15 pyhäkoulujen joulujuhla, Aejmelaeus, Törmä, Kalajoki.

Joulupäivänä 25. 12. klo 8 jumalanpalvelus, Karén, kirkkokuoro.

Sunnuntaina 30. 12. klo 12 jumalanpalvelus ja Herran pyhä ehtoollinen, Törmä.

Lyttylän rukoushuoneessa

3. adventtina 16. 12. klo 11 jumalanpalvelus, Aejmelaeus.

"Uskomme perusteet"

eli aikuisten jatkorippikoulu ja keskustelutilaisuus torstaisin klo 19 rukoushuoneessa Mikonkatu 8 A:

13. 12. "Kaikkivaltias Jumala", Aejmelaeus

20. 12. "Ihminen — Jumalan kuva", Törmä

3. 1. "Jumalan pyhä tahto", Karén

10. 1. "Jumalan laki — elämän oma laki", Jussila.

PORIN TELJÄ

Teljän kirkossa,

Koivistonpuistikko 50

2. adventtina 9. 12. klo 10 jumalanpalvelus — klo 18 Teljän ja Väinölän kirkkokuorojen konsertti, johtajana dir. ant. Heino Kantola.

3. adventti 16. 12. klo 18 koko seurakunnan joululaulujen ilt.

4. adventti 23. 12. klo 10 jumalanpalvelus.

Jouluaattona 24. 12. klo 16 joulupesper

Joulupäivänä 25. 12. klo 8 jumalanpalvelus.

Tapaninpäivänä 26. 12. klo 10 jumalanpalvelus — klo 18 martriin muistolle omistettu ilt.

Joulun jälkeisenä sunnuntaina 30. 12. klo 10 jumalanpalvelus.

Väinölän kirkossa

Adventtiajan tilaisuuksista ilmoitetaan kirkollisissa ilmoituksissa.

Joulupäivänä 25. 12. klo 8 jumalanpalvelus. Kirkkoautot kulkevat silloin Väinölän seuraavasti: klo 7.15

Pienessä Diakonissalaitoksen ja Suomalaisen vanhainkodin kautta, klo 7.30 reittiä Rauha puisto — 400-vuotiskoti ja klo 7.30 Uudenkoiviston vanhustentalo — Kasvihuoneenkatu. Muista kirkkoautoista ilmoitetaan kirkollisissa ilmoituksissa.

PIHLAVA

Jumalanpalvelukset ja hartaudet

3. adventtina 16. 12. kirkossa klo 10 rippikoulupoikien konfirmaatio, jumalanpalvelus ja Herran pyhä ehtoollinen.

4. adventtina 23. 12. kirkossa klo 10 jumalanpalvelus.

Jouluaattona 24. 12. kirkossa klo 16 jouluaaton hartaus.

Joulupäivänä 25. 12. kirkossa klo 7 jumalanpalvelus, kirkkokuoro laulaa — Kyläsaaren seurakuntatalossa klo 9 jumalanpalvelus, kirkkokuoro laulaa.

2. joulupäivänä 26. 12. kirkossa klo 10 jumalanpalvelus ja Herran pyhä ehtoollinen.

Joulun jälkeisenä sunnuntaina 30. 12. kirkossa klo 10 jumalanpalvelus.

JOULUHARTAUUS

jouluaattona kello 17 isossa kappelissa. Seurakuntien kitarrakuoro laulaa. Puhujana on diakoni Mikko Orjala. Kolehti kerätään katulähetyksen hyväksi.

REPOSAARI

13. 12. merimieslähetyksmyyjäiset Junnilassa klo 18.

16. 12. vanhusten joulujuhla Junnilassa klo 13.

17. 12. partiolaisten joulujuhla Junnilassa klo 18.

19. 12. pyhäkoululaisten ja kerholaisten joulujuhla seurakuntakodissa klo 18.

19. 12. nuorten pikkujoulu Amiraali-klubissa klo 20.

24. 12. jouluaaton ehtoohartaus kirkossa klo 16.

25. 12. jouluaamun jumalanpalvelus kirkossa klo 8.

31. 12. uudenvuodenaaton ehtoohartaus kirkossa klo 23.

Muina juhla- ja sunnuntaipäivinä jumalanpalvelus kirkossa klo 10.

Uudenvuoden aattona 31. 12. kirkossa klo 22 aattohartaus.

Myyjäiset

Pihlavan seurakuntatalossa sunnuntaina 9. 12. jumalanpalveluksen jälkeen n. klo 11 myyjäiset lähetyks- ja diakoniatyön hyväksi.

Mäntyluodon merimieslähetyksellä keskiviikkona 12. 12. klo 19 myyjäiset.

Vanhusten joulujuhlat

Enäjärven koulussa 3. adventtina 16. 12. klo 12.30 vanhusten joulujuhla.

Mäntyluodon merimieslähetyksellä 3. adventtina 16. 12. klo 15 vanhusten joulujuhla.

Kyläsaaren seurakuntatalossa 4. adventtina 23. 12. klo 13 vanhusten joulujuhla.

AHLAINEN

Tiistaina 11. 12. klo 14 vanhemman väen joulujuhla seurakuntakodissa.

Perjantaina 14. 12. klo 17 poikien joulujuhla seurakuntakodissa, Torsti Lettoranta ym.

3. adventtina 16. 12. klo 10 jumalanpalvelus kirkossa; autokuljetus Pirttijärveltä — klo 12 pyhäkoululaisten joulujuhla seurakuntakodissa.

4. adventtina 23. 12. klo 10 jumalanpalvelus kirkossa.

Jouluaattona 24. 12. klo 16 joulumusiikki kirkossa, Söderholm.

Joulupäivänä 25. 12. klo 7 joulukirkko, Silvola.

Linja-auto reittiä: Lytlyä klo 6 tuntiin.

24. Yhteisvastuu-keräys

Keväällä toimeenpantu 24. yhteisvastuu-keräys tuotti Porissa 21.798,46 markkaa. Seurakuntain tuotto jakaantui seuraavasti:

Keski-Pori	9.950
Porin Teljä	5.018
Länsi-Pori	2.049
Pihlava	3.016
Reposaari	1.415
Ahlainen	349
Yhteensä	21.798

Yhteisvastuu-keräystoimikunta kiittää lämpimästi kaikkia kerääjiä ja lahjoittajia.

— Neljän rovastikunnan yhteinen Yhteisvastuu-kokous pidettiin tiistaina 22. 1. 1974 kello 13 Teljän kirkossa. Kokoukseen osallistui 3—5 edustajaa jokaisesta seurakunnasta. Sen aikana on tarkoitettu jakaa informaatiota 25. Yhteisvastuu-keräyksestä. Kokouksen kuullaan muun muassa asiantuntijoiden esitelmiä.

Kellahti — Lehtisalon pysäköintä — Ahonkiven kauppa — Ammattikodissa.
Linja-auto reittiä: Lytlyä — Kellahti, Kaapola klo 6 — Riekkälän tie — Pirttijärvi, Saunalahti — Pirttijärven kauppa klo 8.
— vanhaa tietä Lampinkartanoon — Lamppi — Ylikylä.
Linja-auto reittiä: Hara — Kallio — Pohjansaha klo 6.20 — Pirttijärvi.
Mäkivaaran taksi reittiä: Gisselö, Heliö klo 6 — Fiskö, Gröndal — Sandö, Rantamaa.
Inbergin taksi reittiä: Mustalahti — Tuomela kl. 6.15 — Kallio.
Kalkissa autoissa sekä alkulähtöä lapsilta meno-paluu 2 mk.
Tapaninpäivänä 26. 12. klo 10 perhekerho, joka kestää vain 2 tuntia.

Seitsemäs joululahja lähetystyölle

Tänä vuonna järjestetään lukutaitoisia. Lukutaitokouluihin seitsemännen kerran "Joululahja-lähetystyölle"-keräys. Keräys suoritetaan adventin ja loppiaisen välisenä aikana Suomen Lähetyseuran toimesta seurakunnissa. 500.000 iloisen väristä keräyslipasta on painettu, ja lisäksi myydään kuuseen ripustettavaksi tarkoitettua joulutähteä.

Etiopia on ollut vuodesta 1969 lähtien yksi Suomen Lähetyseuran työkentistä Afrikassa. Siksi tämä keräys koskee myös Etiopian lapsia, joita onkin yli 11 miljoonaa. Kouluja heitä varten on noin 1.500, joista yli tuhat on kirkon ylläpitämiä. Väestöstä on vain 10 % lukutaitoisia. Lukutaitokouluihin olisi tulossa paljon oppilaita, mutta koulutetuista opettajista ja opetusvälineistä on puutetta. Koulumaksut ja opetusvälineet ovat tosin suomalaisen mittapuun mukaan halpoja: I luokan lukukausimaksu koko vuodelta on 10,80 markkaa ja VIII luokan 38 markkaa. Yksi aapinen maksaa 70 penniä. Mutta kun miehen päiväpalkka on 1,80 markkaa, ei siitä liikene aapisen ostoon.

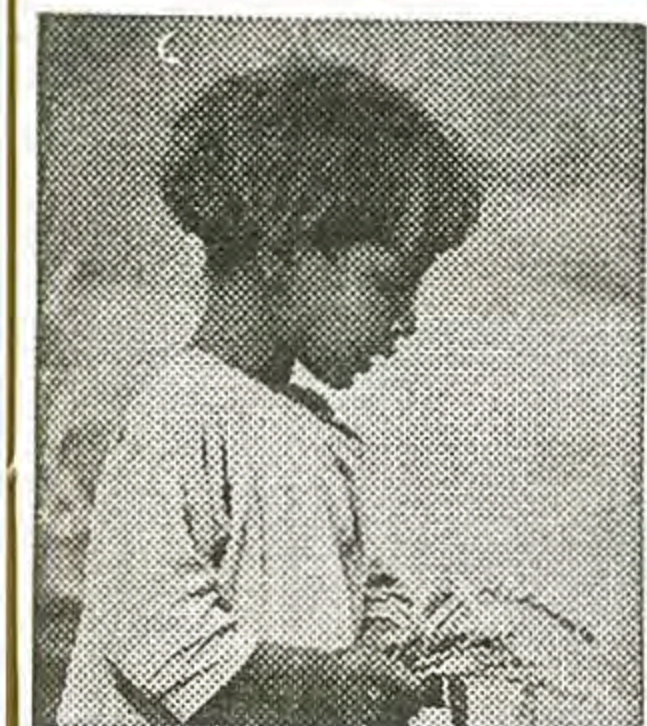
Tämä on vain yksi esimerkki yhdeksi koulusta — pieni välähdyksistä, mitä jonkun kansan elämään sisältyy — mutta myös esimerkiksi siitä, mitkä mahdollisuudet meillä on markoillamme antaa apua Afrikan ja Aasian lapsille.

JOULULAHJAMME Afrikan ja Aasian lapsille

Afrikan ja Aasian lapsille löytyy kymmenittäin sopivia joululahjoja, lahjoja, jotka tuovat iloa kauan — ehkä koko elämän ajan. Tässä muutamia esimerkkejä:

- 5 markalla saa Pakistanissa lapsi viikon ruoan päiväkodissa tai lastentarhassa.
- 10 markalla saa Etiopiassa viisi lasta oman Uuden testamentin.
- 100 markalla saa Tansaniassa melkein kaksisataa lasta rokotuksen (ja heidän äitinsä äitiysneuvontaa).
- 600 markalla saa Ambomaalla Namibiassa oppikoululainen vuoden koulutuksen.
- Jokainen markka merkitsee uutta aapista. Tai pyhäkoulutarvikkeita muutamille lapsille.
- Jokainen penni merkitsee lisääntyviä mahdollisuuksia lapsille ja nuorille, jotka elävät alituisessa kriisitilanteessa.

Kun annamme joululahjamme Afrikan ja Aasian lapsille, me saamme sen avulla tänään toteuttaa enkelten ajankohtaista sanomaa: "Katso, minä ilmoitan teille suuren ilon, joka on tuleva kaikelle kansalle".

*Shini
tekee
työtä*

Shinin kuva on vuoden adventtikeräyslippaassa. Siinä hän kerää tähtkäpöitä, jotka ovat jääneet leikkumiehiltä pellolle. Saattaisimme ajatella, että hän pian istuu ja rikkoo vehnän kuoren käsissään ja puhalttaa sitten pois; lapsethan ovat samanlaisia asuvat he sitten Suomessa tai Pakistanissa. Mutta Shini ei riko vehnäänsä — hän vie ne kotiin äidille, että tällä olisi jotakin mistä leipoa. Shini tekee työtä.

Jumala on antanut kaikille ihmisille saman arvon, olimme sitten syntyneitä Afrikassa, Aasiassa tai Euroopassa. Lapsilla kaikissa maissa tulisi olla samat mahdollisuudet kehittyä, samat oikeudet, samanlainen huolenpito ja turvallisuus. Mutta tämän päivän maailmassa ei asia ole niin, me tiedämme sen ja Shini avistaa sen. Shini myös tekee omalta osaltaan parhaansa. Entä me?

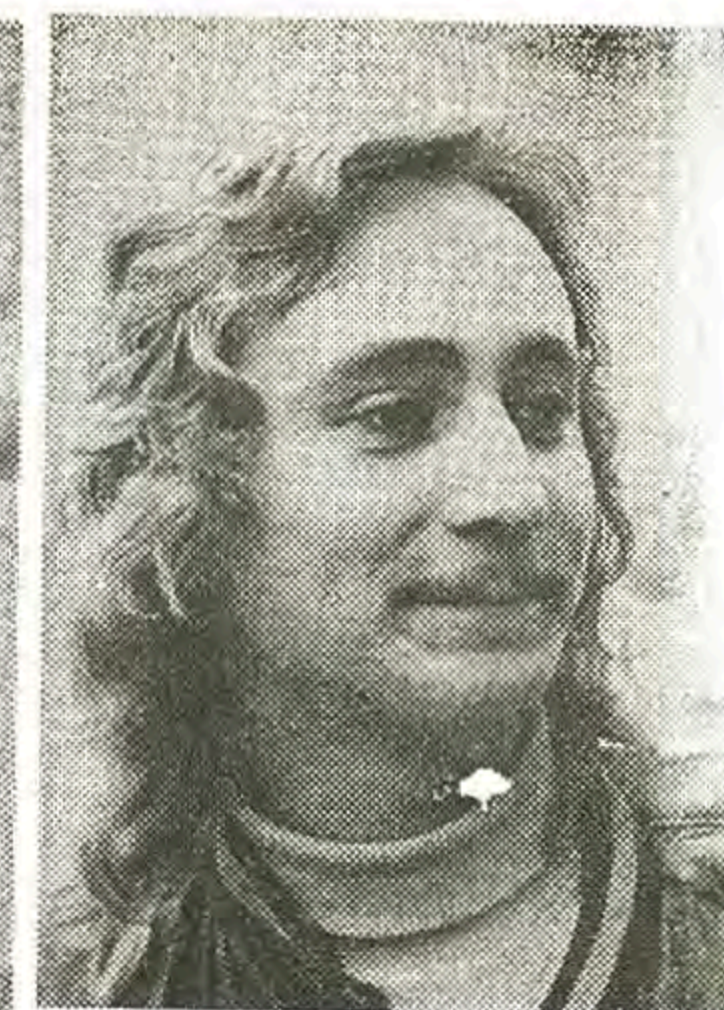
Adventtikeräys on yksi tapa, jolla voimme jakaa omaa jouluiloamme Shinin kaltaisille lapsille ja antaa heille suuremmat elinmahdollisuudet, suuremman elämän ilon ja turvallisuuden. Suomen Lähetyseura vastaa siitä, että varat menevät Afrikan ja Aasian lasten hyväksi. Keräykseen voit osallistua seurakuntien välityksellä tai suoraan Ps-tili 6071-0.

Sinikka Koskela.

Erja Lehtonen.

Jarmo Öljymäki.

"Ja niin joulu joutui jo taas Pohjolaan..."

Marraskuun alkupuolella vi- ritimme kaupunkilaisia joului- siin tunnelmiin. Kyselimme joululaulut tuntuivat useimmissa muutamilta ohikulkijoilta hel- tä vielä kovin etäisiltä. Muisto- dän mieluisinta joululauluaan ja oli yhtäkkiä vaikea palauttaa mieleen, mutta joitakin ajatuk- sia kysymyksemme toki ihmi- sissä herättivät.

Liekö johtunut gallupin var-

haisesta ajankohdasta ja kesä- sestä kaupunkikuvasta, että joululaulut tuntuivat useimmissa muutamilta ohikulkijoilta hel- tä vielä kovin etäisiltä. Muisto- dän mieluisinta joululauluaan ja oli yhtäkkiä vaikea palauttaa mieleen, mutta joitakin ajatuk- sia kysymyksemme toki ihmi- sissä herättivät.

lasi siihen onnelliseen aikaan elämässään. Kotona laulettiin "Enkeli taivaan" äidin kanssa yhdessä.

— "Joulunkellot" on tul- lut siitä rakkaaksi, kun eräs ys- tävä lauloi sitä minulle ollessa- ni sairaana. Jollakin tavalla si- tä ihmisen mieli herkehtyy näi- den laulujen mukana.

Joulujuhlamuistoja

Sinikka Koskela, 17:

— Mieleisiäni joululauluja on aika monta, mutta siitä "Taas kaikki kauniit muistot" taidan pitää eniten. "Enkeli taivaan" on kaunein jouluvirsi.

— Niitä on laulettu aina kou- lun joulujuhlissa, ja erityisesti on jäänyt mieleeni kauniit sa- nat ja miten kauniisti niitä siel- lä esitettiin. Samoja lauluja laulettiin jo pyhäkoulussa, jos- sa olen ne oppinutkin.

Joulupukki,

joulupukki...

Erja Lehtonen, 4:

— Mä tykkään siitä joulu- pukkilaulusta.

— Pyhäkoulussa oon sen op- pinut ja laulan sitä aina joulu- na kotona. Se kertoo joulupu- kista.

Huomaa joulun tulleen

Jarmo Öljymäki, 16:

— Minulle muistuu ensim- mäiseksi mieleen se "Joulupuu on rakennettu". Se on ehkä hel- poin joululaulu, kun sitä kansa- koulussa on laulettu pienestä pitäen. Se on sellainen lapsuu- dessa opittu laulu.

— En tiedä, tuleeko siitä muuta mieleen kuin joulu. Kun kuulee sitä laulettavan, niin huomaa, että joulu on tullut.

Ihmisen mieli herkehtyy

Aleksandra

Tähtipuro, 76:

— "Hiljaa, hiljaa, joulunkel- lot kajahtaa" ja sitten se "En- keli taivaan", ne ovat minulle oikein sellaisia lempilauluja.

— Ne kertovat lapsuudesta, jotakin sellaista kaunista ja miellyttävää. On niin kuin pa-

Hyvä nuotti,

mukavat sanat

Vihtori Susi, 65:

— Onhan niitä mieluisia lau- luita paljonkin, kun vain muis- taisi näin yhtäkkiä. Sanotaan vaikka se "Sylvian joululaulu", sehän on kaunis.

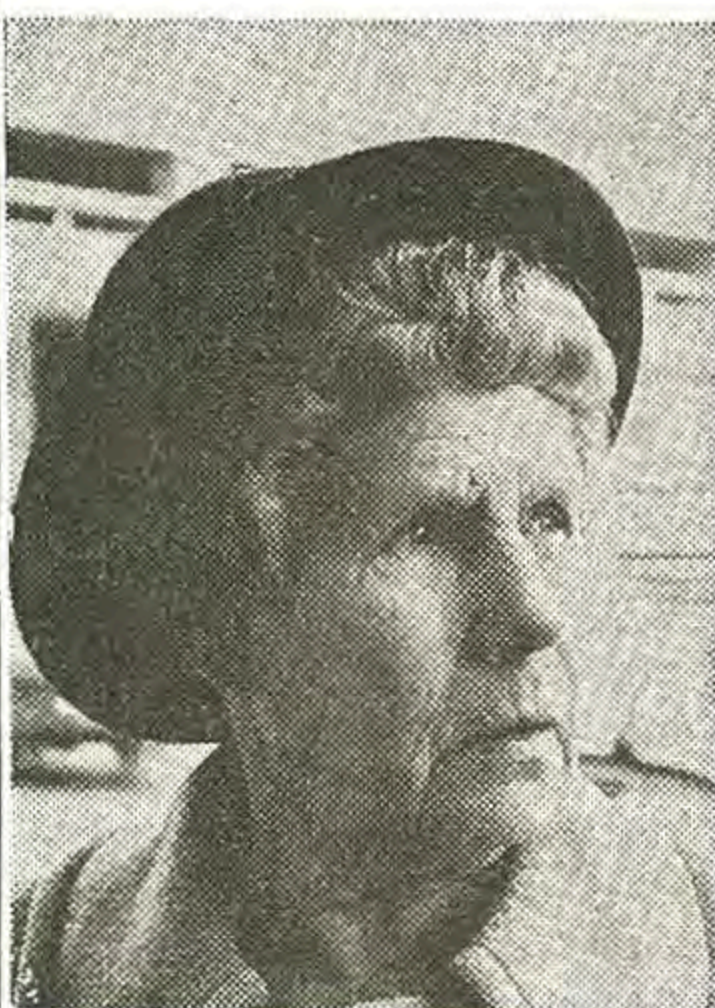
— Siinä on hyvä nuotti ja sa- natkin ovat kaikinpuolin muka- vat. Se taitaa olla näitä uudem- pia joululauluja.

Lauluissa rikas sisältö

Arja Niemelä, 26:

— En pysty oikein sanomaan mieluisinta joululauluani, koska on niin monta yhtä hyvää. Yksi on se "Sylvian joululaulu".

— Siinä on hyvät sanat ja sä- vel, samoin kuin yleensä kaikis- sa joululauluissa. Jokaisessa on omalla tavallaan rikas sisältö.

Aleksandra Tähtipuro.

Vihtori Susi.

Arja Niemelä.

Sairaalasielunhoito Porissa

Sairaalapastorin tehtäviä hoitaa Satakunnan keskussai- raalassa ja Porin kaupunginsairaalassa Kari Kuittinen. Henkilökohtaista tapaamista ja siitä sopimista varten sairaalapastori on työhuoneessaan

keskussairaalassa maanantaisin, torstaisin ja perjantaisin kello 10—11, puh. 44 144/388;

kaupunginsairaalassa tiistaisin ja keskiviikko- ain kello 10—11, puh. 19 361/281.

Kotipuhelin on 15 995.

Sävellahja 22000

soi Yhteisvastuu-keräyksen hyväksi 3.—24. 2. 1974. Seu- rakuntalaisilla on silloin tilaisuus osallistua keräykseen lähettämällä Yleisradioon levytoivomuksia, onnitteluja ja haasteita.

Rippikoululle uusi kokonaissuunnitelma

Rippikoululle on hyväksytty uusi kokonaissuunnitelma. Asiasta teki päätöksen torstaina Helsingissä päätynyt kaksipäiväinen piispain- kokous. Uusi suunnitelma otetaan koekäyttöön syksyllä 1974.

Kirkon kokonaiskasvatusohjelman luomiseen liittyvä rippikoulun ko- konaissuunnitelma eroaa nykyisestä siinä, että erimuotoisten rippikou- lujen tuntimäärät yhdenmukaiste- taan 80 tunniksi. Tällä hetkellä ne vaihtelevat 50—120 tuntiin.

Menetelmällisesti uusi suunnitel- ma pyrkii nykyistä selvemmin on- gelmakeskeiseen opetukseen, jolla tarkoitetaan kristinuskon keskeisen sisällön opettamista oppilaiden elä- mäntilanteesta ja kysymyksistä kä- sin. Myös opetustavoitteet on suun- nitelmassa määritelty nykyistä yksit- yiskohtaisemmin ja selkiytetyemmin.

Taiwanin ihmiset ja maisemat saavat lähettimme viihtymään

Keski-Porin seurakunnan nimikkolähettiläperheen, Stenmanien työ Taiwanissa tulee lähiviikkoina kautta Suomen melko tutuksi, sillä äskettäin on ilmestynyt Samuli Alaspään kirjoittama kirja "Suuntana Kauko-Itä", missä on muun muassa sadan sivun verran tekstiä ja kuvia Taiwanista. Siellä on kirjoittajalla ollut oppaana ennen kaikkea Lassi Stenman.

— Olen iloinen porilaisten puolesta, kun he saavat olla tuke-
massa Stenmanien työtä, mainitsee Samuli Alaspää kertoes-
saan joitakin välähdyksiä matkaltaan myös lehtemme välityk-
sellä.

Vieras viihtyy Taiwanissa. Lähetysoikeudet rakastavat ihmisiä, ihailevat maisemien kauneutta. Mutta kansasta tunnetaan myös syvää hättää. Pakanuus on jotakin sellaista, mitä maassa käymättömän on vaikea kuvitella, vaikka kuulisi siitä kerrottavan paljonkin eri yhteyksissä.

— Meillä on kolme tytärtä, ja juuri tämä seikka on ollut usein hyvä kosketus- ja lähtökohta evankeliumin iloiselle sanomalle tavatessani äitejä, totesi Kaija Stenman.

— Ollessani kerrattain sairaalassa tämä työnäky avautui kuin itsestään. "Oletko sinä koskaan onnellinen?" kysyi minulta varovasti äiti, joka ei ollut saanut vielä poikalasta ja jatkoi: "Onko miehesi lyönyt sinua?" Miksi tämä viimeksi mainittu kysymys? Kun poikalasta ei kuulu tulevaisuuteen, niin miehet usein lyövät vaimojaan syyttäen heitä niin lapsettomuudesta kuin siitäkin, kun poikaa ei tule. Vastasin hänelle Jumalan luoneen molemmat sukupuolet tasavertaisiksi. Kun vielä kerroin tiedemiesten saaneen selville sukupuolen riippuvuuden johtuvan ensisijaisesti miehestä, niin äiti voitti pelon. Samoin uskotaan henkien vihaustuvan tyttölapsista. Siksi on tarpeellista valedella hengelle syntymähetkellä tytönkin olevan poika.

Alkuvuoden Stenmanit olivat Keski-Taiwanissa sijaitsevassa Taichungin kaupungissa. Alkukesästä lähtien he ovat asuneet vakinaisessa, aikaisemmassa paikassaan Chaouchoun työkeskuksessa. Lassilla on vastuuta niin evankelioimis- kuin radiotyöstä. Oman aikansa vie myös vierailut työalueen työpisteissä. Työ on mitä moninaisinta. Kaijalla sitä vastoin tehtäväkenttä on rajoitetumpi, ainakin virallisesti, sillä se sisältää lähinnä naistyön.

Olen iloinen porilaiset puolestanne. Lähettinne ovat vauhdikkaita, innostuneita, välittömiä, työtuntejaan laskemattomia työntekijöitä. Heidän seurakunnan nimikkolähettiläperheen, Stenmanien työ Taiwanissa tulee lähiviikkoina kautta Suomen melko tutuksi, sillä äskettäin on ilmestynyt Samuli Alaspään kirjoittama kirja "Suuntana Kauko-Itä", missä on muun muassa sadan sivun verran tekstiä ja kuvia Taiwanista. Siellä on kirjoittajalla ollut oppaana ennen kaikkea Lassi Stenman.

Taiwanissa tehdään taitavia veistoksia tai uskonnollisista aiheista. Lassi esittelee myymälässä kalamiehiä.

rassaan, kuten muldenkin lähettien tapaamisten yhteydessä, palautui mieleeni elävästi joskus lapsena kuulemani sanonta "mikä sydäimestä tulee, se sydämeen menee".

Jos pakanuuden järkyttävyyden ja sen moni-ilmeisyys oli yksi yllätyksistä, niin toisena, päinvastaisena iloisena asiana koin kristittyjen yhteyden. Suomalaiset lähetit, niin kirkkomme piiristä lähteneet kuin helvuntailaiset ja vapaakirkollisetkin olivat kaikki keskinäisessä kanssakäymisessä.

Olemme täällä Suomessa vuosisataisen kristillisyyden hapattamia, joten emme tule ajatelleeksi kaikkia sen vaikutuksia elämässämme. Tämän havaitsee ei-kristillisessä maassa hyvin helposti. Mutta pakanuuden keskellä Raamattu ja rukous saavat merkittävän sijan. Liian moni meistä tulee toimeen ilman niitä. Tässä meillä olisi opittavaa Taiwanin kristityiltä.

Kun lähetysseura aloitti työnsä Taiwanissa, olivat maan olosuhteet toiset kuin tänään. Silloin ahdisti erityisesti ero omaisista ja suuren isänmaan kohtalosta kahden ja puolen miljoonan Manner-Kiinan pakolaisen mieltä. Tämä teki heidät vastaanottaviksi evankeliumille. Huoli tulevaisuudesta on taas herkästä monien mielestä evankeliumille.

On sanottu, että lähetysoikeuden tekijän tehtävänä on tehdä itsensä tarpeettomaksi. Tämä merkitsee, että lähetysseuran työssä pyritään niin pian kuin mahdollista kasvattamaan ja kouluttamaan kiinalaisia kantaamaan itse vastuuta työstä. Useimpia seurakunnallisia työpisteitä, joita on yhteensä noin viisitoista, hoitavat jo kiinalaiset itsenäisesti. Muilla työalueilla kuin seurakunnallisessa toiminnassa on kuitenkin tehtäviä riittämiin, eikä taloudellisen tuen tarpeellisuutta sovi myöskään unohtaa. Tällaisia ovat muun muassa sairaanhoitotyö, radiotyö, kirjallisuus- sekä evankelioimisryhmän työ. Sa-

Stenmanien perhe, Kaija, Lassi, Merja, Sari ja Sini, ovat alkukesästä lähtien asuneet Chaouchoun työkeskuksessa, jossa Lassi osallistuu sekä evankelioimis- että radiotyöhön. On kulunut vuosi siitä, kun Stenmanit lähtivät toiselle työkaudelleen Taiwaniin.

amalla kun kaikki nämä jo tänäänkin palvelevat voimakkaasti omia seurakuntia, työpisteitä, niin pyritään myös rakentamaan yhteyksiä yli kirkkokuntien rajojen siinä toivossa, ettei näitä länsimailla syntyneitä raja-aitoja pian enää tarvittaisi Taiwanissa.

Tässä on yleisesti luonnehdittuna taustaa Stenmanien ja muidenkin lähettiemme työlle.

— Vaikka työ kaukana omaisista, ystävästä tuntuu väliin uuvuttavalta, niin nämä ihmiset, maisemat saavat sisimpään yllättäen iloisin tunteen, totesi Lassi.

Silmieni eteen palaa tuo monille meistä kirjojen sivuilta tai elokuvista tutuksi tullut kiinalainen viljelysmaisema. Näkyvä Taiwanissa kosketti sisintä.

Sadat riisipellot olivat yhdyssitenä vuosituhantiseen kiinalaiseen kulttuuriin.

Kylät uinahtelivat hedelmäpuiden katveessa. Palmut seisoivat ylväinä rivistöinä teiden varsilla ja riisipellojen laitehilla. Vihreinä kohosivat bamburyhmät korkeuteen. Vesipuhallit olivat työssään.

Samuli Alaspää

Pois kovasta työstä Ashram — kristittyjen yhteinen kokous

Suomessa on ashram-kokouksia pidetty toistakymmentä vuotta. Vaikka tilaisuuksista on tullut erittäin suosittuja, ei yleisö vielä tiedä, mikä ashram, kristittyjen yhteinen hiljentymistilaisuus, oikein on.

Ashram ei ole mikään uskonnun tai järjestö, vaan kokousmuoto. Se on kristittyjen yhdessäolotilaisuus. Sen tarkoituksena on ilmentää kristillistä yhteyttä sekä herättää ja syventää kokoukseen osallistujien hengenheimäisyyttä. Ashramin tunnuksena on Uudessa testamentissa usein esiintyvä yksinkertainen uskonnun tunnus "Jeesus on herä". Tällä perustalla kokouksissa syntyy aito ja lämmin perheenomainen yhteys.

Ashramille on ominaista osallistujien keskinäinen avoimuus ja luottamus. Ashram-kokouksen runkona on tietty ohjelmajärjestys, joka palvelee yhdessäolon päämäärää, evankeliumin avautumista ihmiselle ja sen julistamista koko maailmalle.

Sana ashram on sanskrittiä ja Jumalan Hengelle avoimen ilma-

merkitsee "pois kovasta työstä". Alkuaan ashramit olivat erämaakouluja, joihin vetäytyttiin joksikin ajaksi mietiskelemään ihmisen

elämän perimmäisiä kysymyksiä, sitään vastausta niihin tarpeisiin, jotka kokouksen alussa ovat tul-

Kristillinen ashram syntyi 1920-luvulla Intiassa toimineiden lähetysoikeuksien piirissä. Kautta maailman tunnettu evankelista ja kirjailija, tohtori E. Stanley Jones perusti kristillisen ashram-keskuksen Himalajan vuoristoon vuonna 1930.

Ashram-kokous on tullut tunnetuksi useimmissa länsimaissa. Se on tuonut mukanaan Kristus-keisistä herätystä ja uudistusta eri kirkkokuntiin. Työmuodon alkuperäinen nimi on säilytetty toiminnan kansainvälisyyden vuoksi. Suomen ensimmäisen ashramin "veli Stanley" johti Jämsässä keuhkolla 1961.

Ashramin ohjelma

Ashramin keskeisiä ohjelmakoh-
tia ovat raamattutunnit sekä hiljentymisen rukoukseen yhteisesti ja yksinään. Kokous alkaa "avointen sydänten yhteydellä", jolloin osallistujat esittäytyvät toisilleen. Jokainen saa myös esittää henkilökohtaiset ongelmansa tai sen, mitä hän yhdessäololta odottaa, siitä, mitä on yhdessäolon aikana saanut ja oppinut.

Avautuminen poistaa estoja ja luo Jumalan Hengelle avoimen il-

mauksen. Raamattutunnilla ja julistuk-

sen luonteisissa tilaisuuksissa syvennyttään Jumalan sanaa ja et-

Kristityt kohtaavat ashrameissa

Ashramissa halutaan poistaa esteet, jotka haittaavat yhteyden-

KIRKKO PORISSA

temista ja sydänten avautumis- löytämään vastaus. Samalla avau- Näitä esteitä ovat raja-aidat ja tuu yhä uudelleen totuus: Jeesus autumat, jotka voivat johtua Kristus on itse vastaus jokaiseen merkiksi yhteiskunnallisesta ongelmaan.

* * *

Ashram-kokouksia pidetään lähes joka viikonvaihte eri puolilla maata. Porissa oli viimeksi viikonloppuashram lokakuun puolivälissä Reposaaren Junnilassa. Matkojen puolesta satakuntalaisille sopivia lähiaikojen ashrameita ovat jouluun valmistumisen ashram joulukuun puolivälissä Tampereella sekä viikonloppuashram Uudessa-kaupungissa ensi maaliskuussa.

Reposaaren viikonloppuashramiin osallistui viitisenkymmentä kristittyä eri puolilta Satakuntaa. Seuraavassa eräs ashraminkävijä kuvaa kokemuksiaan Junnilassa.

Olin ollut siellä ennenkin. Mieleen palautuivat muistot seurakunnan poikaleiriltä. Tuossa kämpässä asuimme ja kävimme yöllä hurjan tyynysodan. Juoksimme kilpaa ympäri Junnilan lammen ja osallistimme taitokilpailuun. Osasin tehdä paalusolmun, mutta kartasta en tuntenut kolmiomitaustornin merkkiä. Siksi jäin kilvassa kolmanneksi.

Niistä päivistä oli nyt kulunut lähes kaksikymmentä vuotta. Siinä aikana olin Reposaaressa käynyt vain muutaman kerran, joskus merta ihaillessa, joskus työasioissa. Mutta paikka tuntui silti ihmeen tutulta.

Syksy oli jo pitkällä, mutta puissa oli vielä vihreys tallella. Meri kävi lännestä ja aallot murtuivat rantakallioihin.

Ashramin alku oli minulle kuin maanjäristys. Tuntui siltä, että Aulis Karénin ja Veikko Rainion sanat kävivät suoraan sydämeeni. Jo hetken oltuani tunsin, että tämä on tärkeää, niin tärkeää, että kaipasin jo toista ashramia.

Minulla oli ongelma, kipeä kohta, niin kipeä, että sen ratkaiseminen omin voimin oli käynyt mahdottomaksi. Hyvä ystävä sanoi: "Kanna ongelmasi Jumalan eteen. Kanna se yhdessä uskovien kansa."

Siksi olin täällä. Opin rukous-

Keski-Porin seurakunnan merimieslähetyspiiri kokoon tuu tiistai-iltaisin Mikonkadun rukoushuoneessa. Joulupaketit merimieskirkkojen joulujuhliin ja laivoihin toimitetaan matkaan hyvissä ajoin joka syksy.

ryhmässä uudelleen esirukouksen merkityksen. Tajusin, mitä merkitsee kristittyjen yhteys. Sain apua lähimmäisiltäni. Sain apua Jumalalta.

Illan viimeinen rukousvartio oli minun. En ollut yksin. Veikko-veli jaksoi matkastaan ja paljosta työstään huolimatta keskustella ja rukoilla kanssani, johtaa minut Jumalan tielle.

Aamulla olin meren rannalla. Monet kerrat olin keikkunut merellä yökaudet pienessä veneessä silanpyynnissä. Pimeän syysyön ainoa valo oli verkkojadan päässä oleva myrskylyhty. Vene oli kiinnitetty verkkomerkkiin lyhdyn alle. Siikavolleipien ja kahvin jälkeen levitettiin makuupussit veneen pohjalle. Meri tuuditti uneen.

Mutta myrskylyhty ei ollut ainoa valo. Veneen pohjalta kohosi rukous korkeuksiin. Varjele Jumala kalastajaa.

Helppo oli painaa päänsä rukoukseen myös keskellä Lapin erämaata. Jollanoivien alimmalla linkalla istuessa, teltan ollessa kuin sokeripala kaukana alhaalla, silmien tutkiessa laajaa maisemaa kohosi mieleen kiitosrukous.

Mutta rukoukset jäivät sinne, missä ne rukoihti. Ne eivät seuranneet mukanani arjen kiireisiin. Junnilassa ymmärsin tämän.

Illalla pois lähtiessäni olin Jumalan lapsi. En lähtenyt yksin. Pyhä Henki oli mukanani.

Poissa olivat pelko, ahdistus ja epäily. Pystyin kohtaamaan ongelmani Jumalan avulla, saavutin tasapainon. Kiitos Herra.

Pekka Tunturi

Jouluihoa merimiehille

Tämän lehden toimitus kiinnitti tiin ihmeellinen kirje Australiasta. huomiota Keski-Porin seurakunnan viikkoilmoitukseen: "merimieslähetys joulupaketti-ilta". Tosiaan! Joka syksy on merimieslähetyspiirimme toiminut joulupaketteja ulkomaille merimieskirkkojen joulujuhliin ja laivoihin, jotka ovat joulun merellä.

Mitä ja miksi paketteja?

Usein ajatellaan, että merenkulkijat ansaitsevat kylliksi, eivät he tarvitse meidän lahjojamme. Mutta merimiehet ovat kuin pikkupoikia: on noloa, jos ei saa pukilta kovaa pakettia! Joulu hermostaa mielet siellä kaukana muistamaan äitiä ja kodin juhlaa. Tekee hyvää, kun saa odottamatta kokea, että joku tuntematon muistaa pienellä lahjalla. Porissa on Vuorelaisen kirjakauppa joka vuosi lahjoittanut tarkoitukseen kirjoja. Ompeluseuran jäsenet ovat panneet pakettiin kintaat, lapaset, almanakan, kirjepaperia, kynttilän, kotikutoiset villasukat ym. pilaantumaton. Martti Alamäen kuljetusliike on ne vienyt Helsinkiin ja merimieslähetysseura toimittanut edelleen ulkomaille. Myöhemmin tulleet lahjat on jaettu Mäntyluodon satamalahetyksen kautta.

Kaukaisia terveisiä

Joululahjoihin pannaan lähettäjän nimi ja osoite. Joulun jälkeen on hauska lukea kaukaisista satamista tulleita tervehdyksiä lahjan saajilta. Nelisen vuotta sitten saa-

Rouva Lisa Ekko oli lähettänyt joulupaketin tuntemattomalle merimiehelle. Kukaan ei siitä ilmoittanut ennen kuin seuraava kirje yllätti: "Ihmettelette varmasti, kun saatte tämän kirjeen täältä kaukaa Tasmanian saarelta Australiasta, mutta en voi olla kirjoittamatta Te olette lahjoittaneet tuntemattomalle merimiehelle jouluna 1963 kirjan, jonka nimi on 'Kevät vanhassa kaupungissa'. En tiedä onko joku kiittänyt Teitä siitä lahjasta, mutta nyt teen sen hänen ja omasta puolestani näin vuosien takaa. Me olemme tässä kaupungissa ainoa suomalaisperhe ja sain tämän kirjan "Arizona"-nimisestä laivasta, jossa oli eräs suomalainen. Se on kiertänyt laivojen mukana vuosia aina jonkun lukiessa sitä. Nyt se minun luettuani jää kiertämään tänne Australian suomalaisten keskuuteen ja taas vaihdossa joskus takaisin laivaan ja maailman merille. On muuten mukava lukea sitä, sillä olen itse syntynyt Viipurin kaupungissa. On ihmeellistä, että lahjakorttini oli vielä kirjan välissä, joten sain nimenne ja osoitteenne. Ajattelin tätä kirjoittaessani, että olette varmaan onnellinen, kun saatte tietää, että lahjanne ei ole hukkaan mennyt. Paljon terveisiä. — Karl Hill ja perhe."

Habent sua fata libelli — kirjoilla on kohtalonsa, sanoo latinainen sananlasku.

P. O. Ekko

Rippikoulut keväällä 1974

Keski-Pori

Iltarippikoulu tytöille ja pojille alkaa 21. 1. alkavalla viikolla.

Hiihtoloman aikana järjestetään tyttöjen ja poikien leiririppikoulu, joka jatkuu leirin jälkeen iltarippikouluna. Leirimaksum on 50 mk.

Molempiin rippikouluihin tulee ilmoittautua 15. 1. mennessä kirkkoherranvirastoon Hallituskatu 9, puh. 12 201.

Joululoman aikana ei pidetä rippikoulua.

Porin Teljä

14. 1. ja 15. 1. alkavat rippikoulut:

Välillä pidetään tavallinen iltarippikoulu 80 oppilaalle. Aiottu konfirmaatiopäivä on 7. 4.

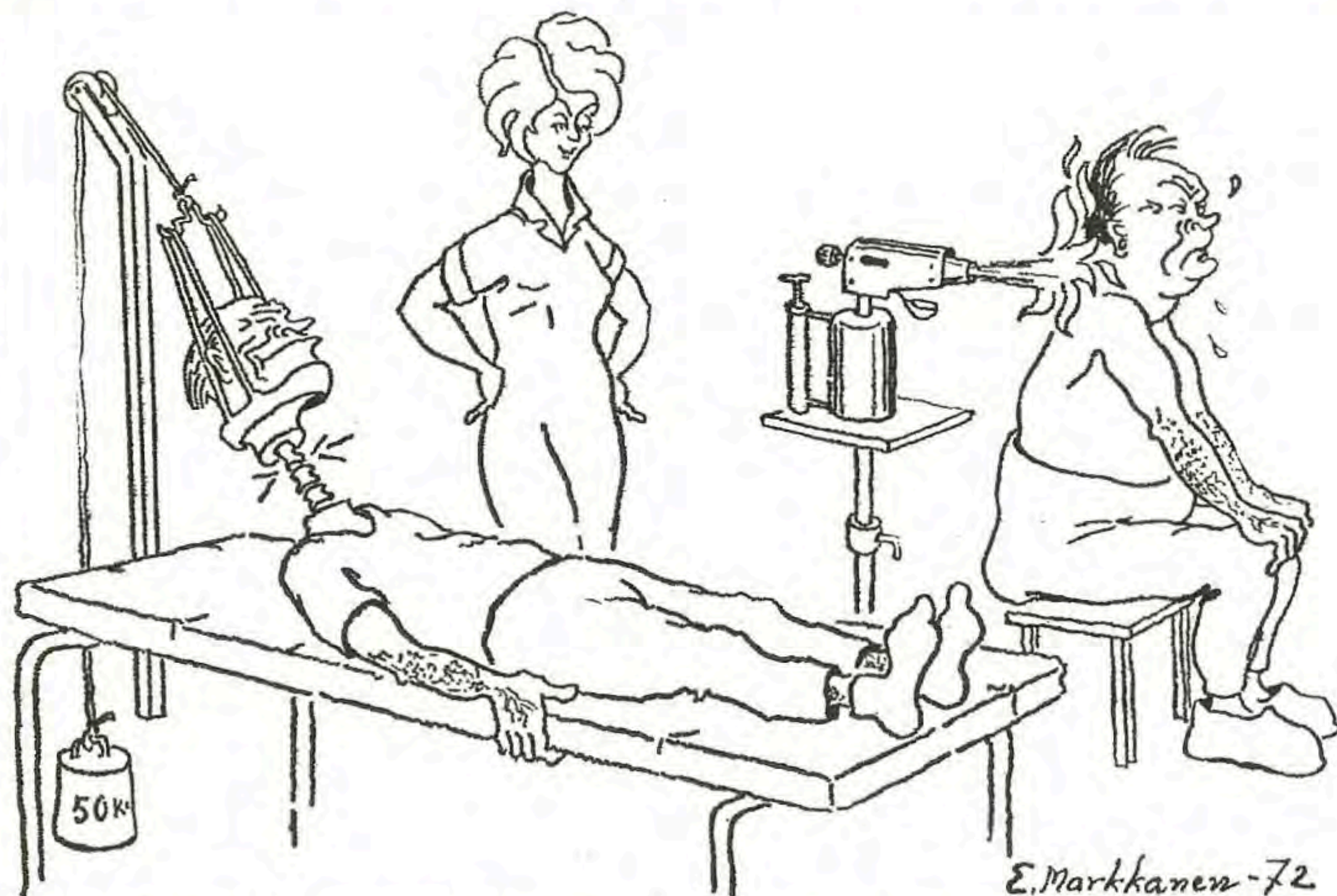
Annankatu 29:ssä ja uudessa seurakuntakeskuksessa pidetään rippikoulut, joihin kuuluu myös ns. viikonloppuleiri. Leirimaksu on 15 mk. Aiottu konfirmaatiopäivä on 10. 8. Kumpaankin rippikouluun otetaan 25 oppilasta.

18. 8. ja 19. 8. alkavat rippikoulut:

Annankatu 29:ssä ja uudessa seurakuntakeskuksessa pidetään rippikoulut, joiden ohjelma on samanlainen kuin edellä. Aiottu konfirmaatiopäivä on 5. 5.

Kaikkiin rippikouluihin tulee ilmoittautua kirkkoherranvirastoon Lintinen raatihuoneenkatu 3, puh. 16 244. Ilmoittautumislajitelmässä hyväksytyille oppilaille lähetetään tarkemmat tiedot postitse ennen rippikoulun alkua.

Rippikouluihin otetaan nuoria, jotka vuoden 1974 aikana täyttävät vähintään 15 vuotta.

E. Markkanen-72

Yhteisvastuun 25-vuotisjuhlakeräys alkaa 3. 2. 1974. Ensi vuoden keräysvaroista luovutetaan 40 % maatalouden kehittämiseen Bangladeshissa, 30 % paikallisseurakuntiin, 10 % Reuma-liitolle liikkuvan reumaklinikkatoiminnan aloittamiseen ja loput 20 % katastrofiapuun sekä erilaisiin avustuskohteisiin kotimaassa. — Reuma-ambulanssin ostoon kerätään varoja muun muassa myymällä humoristisia postikortteja, jotka maksavat kaksi markkaa kappale. Yllä olevan kuvan teksti kuuluu: "Venytetään, lämmitetään..."

Lapsen itsenäinen työskentely ja toisaalta mahdollisimman yksilöllinen käsittely ovat erittäin päiväkerhotyön tavoitteita. Kuvassa lastenohjaajat Annikki Kekki ja Eija Peltoniemi.

ditin päiväkerhotyön tavoitteeksi sekä työntekijöiden työsuhteiden palkkausasioita.

Enemmän henkilökohtaisesta työhajasta

— Kurssilla valmennetaan lastenohjaajia varsin monipuolisiin tehtäviin, joihin he käyvät omassa työyhteisössään joutuvat. Edellytykset tähän valmennukseen ovat kurssin lyhytkestoisuus luonnollisesti rajallista. Toisaalta pyritään kurssin alkuun motivoimaan lastenohjaajia jatkamaan itsensä kehittämiseen kouluttamiseen. Systemaattinen jatkokoulutus on vasta kaavailu- vaiheessa. Jatkokoulutus tapahtuu tällä hetkellä pääasiassa lyhytkestoisuudella ja jatkuvalla työpaikkakoulutuksessa, ja se on myös määrältään että laadultaan hyvin paikkakunta- ja seurakuntien palveluksessa olevien lastenohjaajille pyritään jatkamaan ainakin kerran kuukaudessa yhteinen koulutustilanne, mikä siellä käsiteltävistä asioista todellakaan pulaa. Jatkuva henkilökohtainen työhajaus jää kuitenkin aivan liian vähälle, koska tähän tehtävään on käytettävissä vain yksi toiminnanohjaaja, jonka pääasiallinen työalue — käytännöllisistä syistä — on kuitenkin aivan muualla.

Kirkon lapsityön keskeinen tavoite:

Lapsen turvallinen Jumala-kuva

Arkkipiispa Martti Simojoki totesi taannoin Yleisradiolle antamassaan uskonnonopetusta koskevassa lausunnossa, että kirkonkasvatustyön tulee antaa motiivi mielekkääseen uskonnonopetukseen.

— Asia voidaan tulkita esimerkiksi siten, että mikäli kirkko on onnistunut kasteopetuksessaan esikouluikäisten kohdalla, niin lapsi on myös kouluiässä myönteinen ja innokas osallistumaan uskonnonopetukseen. Useilla tahoilla, ei vähiten kirkon itsensä piirissä, on esiintynyt vaatimuksia kirkon lapsityön laadun ja menetelmien tarkistamisesta. Kirkon lapsityön suunnittelun pitäisi olla nähdäkseen nykyistä kokonaisvaltaisempaa kaikilla tasoilla, sanoo päiväkerhotyön toiminnanohjaaja Kaarina Ranne.

suorittamalla kolme kuukautta luokassa, kehityspsykologia ja esi- kestävä kurssi. Tänä syksynä kouluiän kasvatusoppi, esikoulu- päättyi Eurajoen kristillisen kan- ikäisten toiminnanohjaus, päivä- sanopiston järjestämä toinen kurs- kerhotyön tavoitteet ja edellytyk- si, mihin osallistui kaikkiaan 14 set, hygieniä ja terveys, taidekas- porilaista. Teoreettisen tietouden vatus, musiikki ja liikunta, yhteis- lisäksi kurssi sisältää monia käy- kuntatietous sekä opintokäynnit. tännön asioita. Opetusaines, joka Suosittuja asioita etenkin Eurajo- on yhtenäinen kaikilla Kirkon en kurssilaisten keskuudessa oli- kasvatusasiain keskuksen valvon- vat luova askartelu ja yleensä lap- nassa olevilla kursseilla, käsittelee sen luovuuden tarkastelu teoreet- seuraavia aiheita: seurakuntatie- tiselä pohjalta sekä musiikkilii- tous, kristillinen kasvatus esikou- kunta. Keskeisinä ongelmina poh-

— Kirkon lapsityön keskeisenä tavoitteena, mahdollisimman turvallisen Jumala-kuvan luomisen lapselle hänen myöhemmän elämänsä kannalta merkityksellistä pänä kautenaan, oltaneen van- yksimielisiä. Mutta: sen eteen te- dyt uhraukset, sekä henkiset ei- aineelliset, lapsityön menetelmien lapsityöntekijöiden asema ja pa- kaus esimerkiksi, lienevät keske- telunarvoisia asioita, arvelee Ka- rina Ranne.

Koulutusta sadoille lapsityöntekijöille

— Lapsityön laatuun pyrkii oleville tai alalle alkaville henki- osaltaan vaikuttamaan Kirkon löille. Porin seurakuntien 36 las- kasvatustieteen keskuksen valvon- tenohjaajasta on suurin osa pää- nassa oleva päiväkerhotyön lasten- syt tästä koulutuksesta osalliseksi

ohjaajien koulutus, jota parin viime vuoden aikana on annettu sadoille lapsityön palveluksessa

Diakoniakeskuksessa alkaa joulun läheisyys tuntua jo hyvis- sä ajoin ennen joulukuun alkua. Tänä vuonna joulutervehdyk- siä lähetetään Harjavallan sairaalaan, Satalinnaan, kalkkiin vankiloihin, alkoholihuoltoloihin sekä Porissa oleviin van- hainkoteihin ja kunnalliskoteihin. Lähetettävää tervetuloa on alun toista tuhatta, ja näiden monien pakettien teossa avus- taa jouluvilkolla Porin diakoniaopiston nuorin kurssi.

Tervehdysten rahoittamiseksi järjestämme keräyslistoilla joulukeräyksen 22. 11.—21. 12. Jouluvilkolla 17.—22. 12. avaam- me jälleen keräyskulmat Antinkatu 22 ja Itäpuisto 14, joihin toivomme tuotavan tavaralahjoituksia. Kaikki käyttökelpoiset ja puhtaat vaatteet ovat tervetulleita. Niitä jaetaan diakonia- keskukselta läpi koko vuoden. Etenkin miesten vaatteista on jatkuvasti puutetta, sillä monet sairaalat ja vankilat kääntyvät puoleemme tarvitessaan lisää varusteita. Lahjoitukset noude- taan myös kotoa, mikäli soittatte puh. 14 107.

Diakoniakeskus järjestää mainittujen keräysten lisäksi suu- ren kodittomien ihmisten joulujuhlan, samoin kuin joulujuhlan poliisivankilassa ja miesten asuntoloissa.

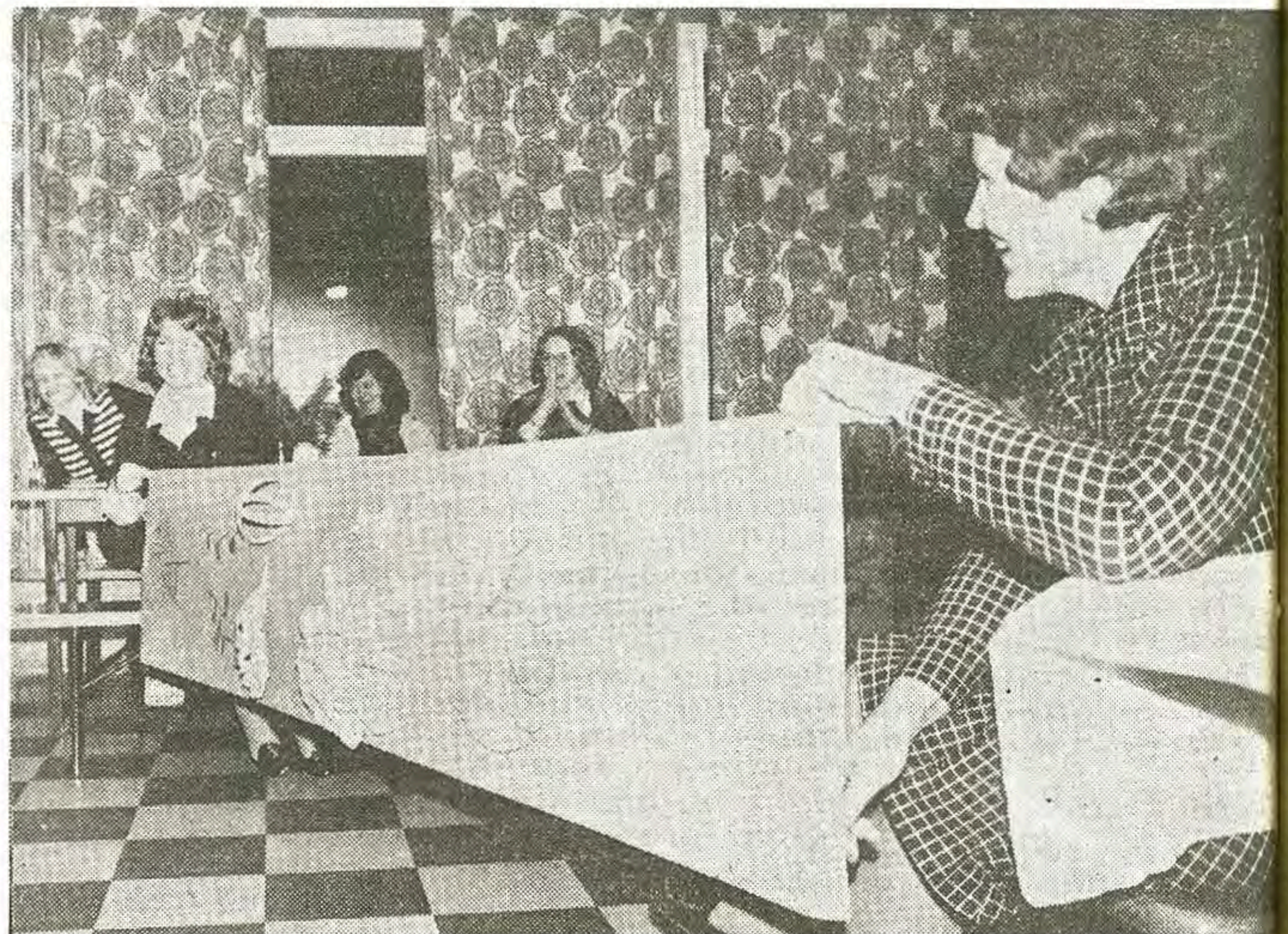
Klittämme alkaisempina vuosina saamastamme tuesta ja toi- vomme myös tämänkertaisille keräyksillemme menestystä.

"Sillä me ahkeroitsemme sitä, mikä on hyvää ei ainoastaan Herran, vaan myös ihmisten edessä." 2. Kor. 8:21.

Porin seurakuntien diakoniakeskus
Antinkatu 22

**Rauhaa sydämiin meidän Herramme synty-
mäjuhlan ja Jumalan hyvän käden johda-
tusta alkavana vuonna**

**toivottaa Porin Naisten ja Tyttöjen
Kristillinen Yhdistys**

Lastenohjaajien koulutuspäivän teemana oli marraskuussa luova ilmaisu. Kuvassa esittelevät ryhmätyön tulosta Pirjo Tikkanen ja Eila Joensuu.

RUSKARETKI LAPPIIN

Länsi-Porin ja Pihlavan seurakuntien naiset tekevät ruskaretken Kittilän Sirkankylään Sisälähetysseuran Atrinmajalle 20.—27. 9. 1974. Retkimaksu on n. 210 mk, johon sisältyvät matkat ja täysi- hoito. Ilmoittautuminen tapahtuu siten, että viimeistään tammi- kuun loppuun mennessä maksetaan ennakkomaksuna 20 mk Sata- kunnan Säästöpankin Malmipään konttoriin tilille 'Ruskaretki'. 336/001101/5. Retkelle mahtuu 45 ihmistä, jotka otetaan ilmoittau- tumisjärjestyksessä.

Lisätietoja antaa lehtori Marja Joukio, puh. 45 542 (tavattavissa varsin lähin tilstaisin kello 16—18 ja torstaisin kello 10—12).

PORIN KIRKKOSANOMAT

Porin ev.lut. seurakuntien jul- kaisu • 30.000 kpl • Jakelu pos- titse jokaiseen porilaiseen talou- teen.

Päätoimittaja Paavo Yrjölä

Toimitussihteeri Kirsti Kautto

Toimituskunta Eino Salmen- perä, Vuokko Lipponen ja Virva Tuominen

Toimituksen osoite Hallitus- katu 9, 28100 Pori 10, ☎ 14 972

Satakunnan Kirjateollisuus Osakeyhtiö, Pori 1973